CONSILIUL UNIUNII EUROPENE

Bruxelles, 12 noiembrie 2012 (OR. fr)

12251/5/09 REV 5

NOTĂ

Obiectul: Versiune consolidată a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice

AVIZ CITITORULUI

Prezenta publicaţie include versiunea consolidată a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice, precum şi protocoalele şi anexele la acest tratat, în care au fost integrate modificările aduse prin Tratatul de la Lisabona, semnat la 13 decembrie 2007 şi intrat în vigoare la 1 decembrie 2009.

De asemenea, prezenta publicaţie include modificarea operată prin protocolul de modificare a Protocolului privind dispoziţiile tranzitorii anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene şi la Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice, precum şi modificarea operată prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 741/2012 al Parlamentului European şi al Consiliului din 11 august 2012 de modificare a Protocolului privind Statutul Curţii de Justiţie a Uniunii Europene şi a anexei I la acesta.

Prezenta publicaţie constituie un instrument de lucru şi nu angajează răspunderea instituţiilor Uniunii Europene.

Cuprins

PREAMBUL 4

TITLUL I MISIUNILE COMUNITĂȚII 6

TITLUL II DISPOZIȚII MENITE SĂ ÎNCURAJEZE PROGRESUL ÎN DOMENIUL ENERGIEI NUCLEARE 8

Capitolul 1 Dezvoltarea cercetării 8

Capitolul 2 Difuzarea cunoştinţelor 13

Secțiunea 1 Cunoştinţele aflate la dispoziția Comunității 13

Secțiunea 2 Alte cunoştinţe 15

Secțiunea 3 Dispoziții privind secretul 23

Secțiunea 4 Dispoziții speciale 28

Capitolul 3 Protecția sănătății 29

Capitolul 4 Investițiile 34

Capitolul 5 Întreprinderile comune 36

Capitolul 6 Aprovizionarea 40

Secțiunea 1 Agenția 41

Secțiunea 2 Minereuri, materii brute şi materii speciale de fisiune care provin din producția Comunității 43

Secțiunea 3 Minereuri, materii brute şi materii speciale de fisiune care nu provin din Comunitate 48

Secțiunea 4 Prețuri 50

Secțiunea 5 Dispoziții privind politica de aprovizionare 51

Secțiunea 6 Dispoziții speciale 53

Capitolul 7 Controlul securității 56

Capitolul 8 Regimul proprietății 62

Capitolul 9 Piața comună nucleară 65

Capitolul 10 Relațiile externe 68

TITLUL III DISPOZIŢII INSTITUŢIONALE ŞI FINANCIARE 72
Capitolul 1 Aplicarea anumitor dispoziţii din Tratatul privind Uniunea Europeană şi din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene 72
Capitolul 2 Instituţiile Comunităţii 73
Secţiunea 1 Parlamentul European 73
Secţiunea 2 Consiliul 74
Secţiunea 3 Comisia 74
Secţiunea 4 Curtea de Justiţie a Uniunii Europene 75
Secţiunea 5 Curtea de Conturi 77
Capitolul 3 Dispoziţii comune mai multor instituţii 77
Capitolul 4 Comitetul Economic şi Social 78
TITLUL IV DISPOZIŢII FINANCIARE SPECIALE 78
TITLUL V DISPOZIŢII GENERALE 84
TITLUL VI DISPOZIŢII REFERITOARE LA PERIOADA INIŢIALĂ *(ABROGAT)* 95
DISPOZIŢII FINALE 95
ANEXE 97
ANEXA I DOMENIUL DE CERCETĂRI PRIVIND ENERGIA NUCLEARĂ CONFORM ARTICOLULUI 4 DIN TRATAT 98
ANEXA II SECTOARELE INDUSTRIALE MENŢIONATE LA ARTICOLUL 41 DIN TRATAT 106
ANEXA III AVANTAJE CARE POT FI ACORDATE ÎNTREPRINDERILOR COMUNE ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 48 DIN TRATAT 108
ANEXA IV LISTA BUNURILOR ŞI PRODUSELOR PREVĂZUTE DE DISPOZIŢIILE CAPITOLULUI 9 PRIVIND PIAŢA NUCLEARĂ COMUNĂ 110
ANEXA V PROGRAMUL INIŢIAL DE CERCETĂRI ŞI DE PREGĂTIRE PREVĂZUT DE ARTICOLUL 215 DIN TRATAT 123

PROTOCOALE 124
PROTOCOLUL PRIVIND ROLUL PARLAMENTELOR NAȚIONALE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ 125
PROTOCOLUL PRIVIND STATUTUL CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE..... 131
PROTOCOLUL PRIVIND STABILIREA SEDIILOR UNOR INSTITUȚII ŞI ALE ANUMITOR ORGANE, OFICII, AGENȚII ŞI SERVICII ALE UNIUNII EUROPENE..... 173
PROTOCOLUL PRIVIND PRIVILEGIILE ŞI IMUNITĂȚILE UNIUNII EUROPENE 175
PROTOCOLUL PRIVIND ARTICOLUL 40.3.3 DIN CONSTITUȚIA IRLANDEI 189
PROTOCOLUL PRIVIND DISPOZIȚIILE TRANZITORII 190

PREAMBUL

MAIESTATEA SA REGELE BELGIENILOR, PREŞEDINTELE REPUBLICII FEDERALE GERMANIA, PREŞEDINTELE REPUBLICII FRANCEZE, PREŞEDINTELE REPUBLICII ITALIENE, ALTEŢA SA REGALĂ MAREA DUCESĂ DE LUXEMBURG, MAIESTATEA SA REGINA ŢĂRILOR DE JOS [1],

CONŞTIENŢI că energia nucleară constituie resursa esenţială care asigură dezvoltarea şi înnoirea producţiilor şi va permite progresul acţiunilor pentru pace,

CONVINŞI că doar un efort comun, întreprins fără întârziere, face posibile realizări pe măsura capacităţii creatoare a ţărilor lor,

HOTĂRÂŢI să creeze condiţiile de dezvoltare a unei industrii nucleare puternice, sursă de mari disponibilităţi de energie şi de modernizare a tehnicilor, precum şi de numeroase alte aplicaţii care să contribuie la bunăstarea popoarelor lor,

PREOCUPAŢI de stabilirea condiţiilor de securitate menite să îndepărteze pericolele pentru viaţa şi sănătatea populaţiilor,

[1] Republica Bulgaria, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Estonia, Irlanda, Republica Elenă, Regatul Spaniei, Republica Cipru, Republica Letonia, Republica Lituania, Republica Ungară, Republica Malta, Republica Austria, Republica Polonă, Republica Portugheză, România, Republica Slovenia, Republica Slovacă, Republica Finlanda, Regatul Suediei şi Regatul Unit al Marii Britanii şi al Irlandei de Nord au devenit ulterior membre ale Comunităţii Europene a Energiei Atomice.

DORNICI să asocieze şi alte ţări la acţiunea lor şi să coopereze cu organizaţiile internaţionale interesate de dezvoltarea paşnică a energiei atomice,

DECID crearea unei Comunităţi Europene a Energiei Atomice (EURATOM) şi desemnează în acest scop drept plenipotenţiari:

(lista plenipotenţiarilor nu este reprodusă)

CARE, după ce au făcut schimb de depline puteri, recunoscute ca fiind sub formă valabilă şi în forma cuvenită, convin asupra dispoziţiilor care urmează:

TITLUL I

MISIUNILE COMUNITĂȚII

Articolul 1

Prin prezentul tratat, ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE instituie între ele o COMUNITATE EUROPEANĂ A ENERGIEI ATOMICE (EURATOM).

Comunitatea are misiunea să contribuie, prin stabilirea condițiilor necesare formării şi dezvoltării rapide a industriilor nucleare, la ridicarea nivelului de trai în statele membre şi la dezvoltarea schimburilor cu celelalte țări.

Articolul 2

Pentru îndeplinirea misiunii sale, în condițiile prevăzute în prezentul tratat, Comunitatea trebuie:

(a) să dezvolte cercetarea şi să asigure diseminarea cunoştințelor tehnice;

(b) să stabilească norme unitare de securitate pentru protecția sanitară a populației şi a lucrătorilor şi să vegheze la aplicarea acestora;

(c) să faciliteze investiţiile şi să asigure, în special prin încurajarea iniţiativelor întreprinderilor, realizarea instalaţiilor de bază necesare pentru dezvoltarea energiei nucleare în Comunitate;

(d) să vegheze la aprovizionarea constantă şi echitabilă a tuturor utilizatorilor Comunităţii cu minereuri şi combustibili nucleari;

(e) să garanteze, prin controale adecvate, că utilizarea materialelor nucleare nu este deturnată spre alte scopuri decât cele cărora le sunt destinate;

(f) să exercite dreptul de proprietate care îi este recunoscut asupra materialelor de fisiune speciale;

(g) să asigure pieţe mari de desfacere şi accesul la cele mai bune mijloace tehnice, prin crearea unei pieţe comune a materialelor şi echipamentelor specializate, prin libera circulaţie a capitalurilor pentru investiţiile în domeniul nuclear şi prin libertatea de a angaja specialişti din cadrul Comunităţii;

(h) să instituie cu celelalte ţări şi cu organizaţiile internaţionale orice legături care pot promova progresul în utilizarea paşnică a energiei nucleare.

Articolul 3

(Abrogat)

TITLUL II

DISPOZIȚII MENITE SĂ ÎNCURAJEZE PROGRESUL ÎN DOMENIUL ENERGIEI NUCLEARE

Capitolul 1

Dezvoltarea cercetării

Articolul 4

(1) Comisia are sarcina să promoveze şi să faciliteze cercetările nucleare în statele membre şi să le completeze prin aplicarea programului de cercetare şi educație al Comunității.

(2) În acest domeniu, activitatea Comisiei se desfăşoară în domeniul definit în lista care constituie anexa I la prezentul tratat.

Această listă poate fi modificată de Consiliu, care hotărăşte cu majoritate calificată la propunerea Comisiei. Aceasta consultă Comitetul Ştiințific şi Tehnic prevăzut la articolul 134.

Articolul 5

Pentru a promova coordonarea cercetărilor întreprinse în statele membre şi pentru a le putea completa, Comisia invită fie printr-o cerere specială adresată unui anumit destinatar şi transmisă statului membru căruia acesta îi aparţine, fie printr-o cerere generală făcută publică, statele membre, persoanele sau întreprinderile să-i transmită programele lor cu privire la cercetările definite în cererea sa.

După ce a oferit celor interesaţi toate posibilităţile de a-şi prezenta observaţiile, Comisia poate formula un aviz motivat cu privire la oricare din programele care i-au fost transmise. La cererea statului în cauză, a persoanei sau a întreprinderii care i-a transmis programul, Comisia trebuie să formuleze un astfel de aviz.

Prin intermediul acestor avize, Comisia recomandă evitarea suprapunerilor inutile şi orientează cercetările spre sectoarele insuficient studiate. Comisia nu poate publica programele fără acordul statelor, persoanelor sau întreprinderilor care le-au transmis.
Comisia publică periodic o listă a sectoarelor de cercetare nucleară pe care le consideră insuficient studiate.

Comisia îi poate invita pe reprezentanţii centrelor publice şi private de cercetări, precum şi pe toţi experţii care efectuează cercetări în aceleaşi domenii sau în domenii conexe, cu scopul de a proceda la consultări reciproce şi schimburi de informaţii.

Articolul 6

Pentru a încuraja derularea programelor de cercetare care îi sunt transmise, Comisia poate:

(a) să acorde sprijin financiar în cadrul contractelor de cercetare, cu excepția subvențiilor;

(b) să furnizeze, cu titlu oneros sau gratuit, materiile prime sau materiile speciale de fisiune de care dispune pentru derularea acestor programe;

(c) să pună la dispoziția statelor membre, persoanelor sau întreprinderilor, cu titlu oneros sau gratuit, instalații, echipamente sau să asigure asistență de specialitate;

(d) să determine finanțarea în comun de către statele membre, persoanele sau întreprinderile interesate.

Articolul 7

Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, care consultă Comitetul Ştiințific şi Tehnic, adoptă programele de cercetare şi educație ale Comunității.

Aceste programe se stabilesc pentru o perioadă care nu poate depăşi cinci ani.

Fondurile necesare derulării acestor programe sunt prevăzute în fiecare an în bugetul pentru cercetări şi investiţii al Comunităţii.

Comisia asigură derularea programelor şi prezintă în fiecare an Consiliului un raport pe această temă.

Comisia informează permanent Comitetul Economic şi Social cu privire la liniile generale ale programelor de cercetare şi educaţie ale Comunităţii.

Articolul 8

(1) Comisia creează, după consultarea Comitetului Ştiinţific şi Tehnic, un Centru Comun de Cercetări Nucleare.

Centrul asigură derularea programelor de cercetare şi a celorlalte sarcini încredinţate de către Comisie.

De asemenea, Centrul asigură stabilirea unei terminologii nucleare uniforme şi a unui sistem unic de etalonare.

Centrul înfiinţează un birou central pentru măsurători nucleare.

(2) Din motive geografice sau funcţionale, activităţile Centrului se pot desfăşura în sedii distincte.

Articolul 9

(1) După solicitarea avizului Comitetului Economic şi Social, Comisia poate înfiinţa, în cadrul Centrului Comun pentru Cercetări Nucleare, şcoli pentru pregătirea de specialişti, în special în domeniul prospectărilor miniere, producţiei de materiale nucleare de mare puritate, tratării combustibililor iradiaţi, infrastructurii nucleare, protecţiei sanitare, producţiei şi utilizării elementelor radioactive.

Comisia stabileşte modalităţile de pregătire.

(2) Se va înfiinţa o instituţie de nivel universitar ale cărei modalităţi de funcţionare vor fi stabilite de Consiliu, care hotărăşte cu majoritate calificată la propunerea Comisiei.

Articolul 10

Pe bază de contract, Comisia poate încredinţa statelor membre, persoanelor sau întreprinderilor, precum şi unor state terţe, organizaţii internaţionale sau resortisanţi aparţinând unor state terţe derularea unor părţi ale programului comunitar de cercetare.

Articolul 11

Comisia publică programele de cercetare prevăzute la articolele 7, 8 şi 10, precum şi rapoarte periodice cu privire la stadiul de execuţie a programelor.

Capitolul 2

Difuzarea cunoştinţelor

Secţiunea 1

Cunoştinţele aflate la dispoziţia Comunităţii

Articolul 12

Pe bază de cerere adresată Comisiei, statele membre, persoanele şi întreprinderile au dreptul de a beneficia de licenţe neexclusive pentru brevetele, titlurile de protecţie tranzitorie, modelele de utilitate sau cererile de brevete care sunt proprietatea Comunităţii, în măsura în care pot exploata efectiv invenţiile în cauză.

În aceleaşi condiţii, Comisia acordă sublicenţe pentru brevetele, titlurile de protecţie tranzitorie, modelele de utilitate sau cererile de brevete, în cazul în care Comunitatea beneficiază de licenţe contractuale care prevăd o asemenea posibilitate.

În condiţii care urmează a fi stabilite de comun acord cu beneficiarii, Comisia acordă aceste licenţe sau sublicenţe şi comunică toate cunoştinţele necesare în vederea utilizării lor. Aceste condiţii prevăd în special o indemnizaţie corespunzătoare şi, eventual, dreptul posesorului de licenţă de a acorda sublicenţe unor terţe persoane, precum şi obligaţia de a trata cunoştinţele comunicate drept secrete de fabricaţie.

În caz de divergență în stabilirea condițiilor prevăzute în paragraful al treilea, beneficiarii pot sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene în vederea stabilirii condițiilor corespunzătoare.

Articolul 13

Comisia trebuie să comunice statelor membre, persoanelor şi întreprinderilor cunoştințele care nu fac obiectul dispozițiilor articolului 12, dobândite de Comunitate şi care provin din derularea programului propriu de cercetare sau care i-au fost comunicate cu dreptul de a putea dispune liber de ele.

Cu toate acestea, Comisia poate subordona comunicarea acestor cunoştințe condiției ca acestea să rămână confidențiale şi să nu fie transmise unor terți.

Comisia nu poate comunica cunoştințele dobândite sub rezerva restricțiilor cu privire la utilizarea şi difuzarea lor – de exemplu, aşa-numitele cunoştințe clasificate – decât prin asigurarea respectării restricțiilor cu privire la aceste informații.

Secţiunea 2

Alte cunoştinţe

a) Difuzarea prin procedee amiabile

Articolul 14

Comisia depune eforturi pentru a obţine sau a face să fie obţinută pe cale amiabilă comunicarea cunoştinţelor utile în vederea realizării obiectivelor Comunităţii, precum şi acordarea de licenţe privind modul de utilizare a brevetelor, titlurilor de protecţie tranzitorie, modelelor de utilitate sau cererilor de brevete care protejează astfel de cunoştinţe.

Articolul 15

Comisia stabileşte o procedură prin care statele membre, persoanele şi întreprinderile pot schimba prin intermediul acesteia rezultatele provizorii sau definitive ale cercetărilor lor, în măsura în care nu este vorba de rezultate obţinute de Comunitate pe baza mandatelor de cercetare încredinţate de către Comisie.

Această procedură trebuie să asigure caracterul confidenţial al schimburilor. Cu toate acestea, pentru documentare, rezultatele comunicate pot fi transmise de Comisie Centrului Comun de Cercetări Nucleare, fără ca această transmitere să aibă drept urmare un drept de utilizare asupra căruia autorul comunicării nu şi-a dat acordul.

b) Comunicarea din oficiu către Comisie

Articolul 16

(1) Din momentul depunerii unei cereri de brevet sau de model de utilitate care se referă la un subiect specific domeniului nuclear într-un stat membru, acesta din urmă solicită acordul solicitantului pentru a comunica imediat Comisiei conținutul acesteia.

În cazul în care solicitantul este de acord, această comunicare se face în termen de trei luni de la depunerea cererii. În absența acordului solicitantului, statul membru notifică Comisia, în cadrul aceluiaşi termen, despre existența cererii.

Comisia poate cere statului membru să îi comunice conținutul unei cereri a cărei existență i-a fost notificată.

Comisia prezintă cererea în termen de două luni de la notificare. Orice prelungire a acestui termen duce la o prelungire egală a termenului prevăzut la paragraful al şaselea.

Statul membru, sesizat prin cererea Comisiei, trebuie să ceară din nou acordul solicitantului pentru comunicarea conținutului cererii. În cazul obținerii acordului, această comunicare se face fără întârziere.

În absența acordului, statul membru este totuşi obligat să facă această comunicare Comisiei în termen de optsprezece luni de la data depunerii cererii.

(2) Statele membre trebuie să comunice Comisiei, în termen de optsprezece luni de la data depunerii, existența oricărei cereri de brevet sau de model de utilitate nepublicată încă şi pe care o consideră, la o primă evaluare, ca referindu-se la un subiect care, fără a fi specific nuclear, este direct legat şi esențial pentru dezvoltarea energiei nucleare în Comunitate.

La cererea Comisiei, conținutul cererii îi este comunicat în termen de două luni.

(3) Statele membre trebuie să reducă cât mai mult posibil durata procedurii privind cererile de brevete sau de modele de utilitate în domeniile prevăzute la alineatele (1) şi (2), care fac obiectul unei cereri din partea Comisiei, astfel încât publicarea lor să se facă în cel mai scurt termen.

(4) Comunicările menționate anterior trebuie considerate de către Comisie ca fiind confidențiale. Acestea se fac numai în scop de documentare. Cu toate acestea, Comisia poate folosi invențiile comunicate cu acordul solicitantului sau în conformitate cu articolele 17 - 23.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică dacă un acord încheiat cu un stat terț sau o organizație internațională este incompatibil cu comunicarea.

c) Acordarea de licențe prin arbitraj sau din oficiu

Articolul 17

(1) În absența unui acord amiabil, se pot acorda licențe neexclusive prin arbitraj sau din oficiu, în condițiile stabilite în articolele 18 - 23:

(a) Comunității sau întreprinderilor comune cărora le este atribuit acest drept în temeiul articolului 48 cu privire la brevete, titluri de protecție tranzitorie sau modele de utilitate privind invenții direct legate de cercetările nucleare, în măsura în care acordarea acestor licențe este necesară pentru continuarea propriilor cercetări sau este indispensabilă funcționării instalațiilor lor.

La solicitarea Comisiei, aceste licențe includ dreptul de a autoriza utilizarea invenției de către terți, în măsura în care aceştia execută lucrări sau comenzi pentru Comunitate sau pentru întreprinderile comune;

(b) persoanelor sau întreprinderilor care au înaintat Comisiei o cerere pentru brevetele, titlurile de protecție tranzitorie sau modelele de utilitate privind o invenție direct legată şi esențială dezvoltării energiei nucleare în Comunitate, în măsura în care sunt îndeplinite toate condițiile care urmează:

(i) un termen de cel puțin patru ani a expirat de la depunerea cererii de brevet, cu excepția cazului în care este vorba de o invenție al cărei obiect este specific domeniului nuclear;

(ii) cerinţele pe care le antrenează dezvoltarea energiei nucleare pe teritoriile unui stat membru în care o invenţie este protejată, aşa cum este văzută dezvoltarea respectivă din punctul de vedere al Comisiei, nu sunt îndeplinite în ceea ce priveşte această invenţie;

(iii) titularul, invitat să îndeplinească aceste cerinţe el însuşi sau prin intermediul celor cărora li s-a acordat licenţă în acest sens, nu s-a conformat;

(iv) persoanele sau întreprinderile beneficiare sunt în măsură să îndeplinească aceste cerinţe în mod eficient prin exploatarea lor.

Fără o cerere prealabilă din partea Comisiei, statele membre nu pot lua nici un fel de măsură coercitivă prevăzută în legislaţia lor internă cu privire la acoperirea acestor necesităţi, care să aibă drept efect limitarea protecţiei acordate invenţiei.

(2) Acordarea unei licenţe neexclusive în condiţiile prevăzute în alineatul precedent nu poate fi obţinută dacă titularul constată existenţa unui motiv legitim şi, în special, în condiţiile în care nu a beneficiat de un termen corespunzător.

(3) Acordarea unei licenţe conform alineatului (1) dă dreptul la o despăgubire integrală al cărei cuantum urmează a fi convenit între titularul brevetului, titlului de protecţie tranzitorie sau modelului de utilitate şi beneficiarul licenţei.

(4) Prevederile prezentului articol nu aduc atingere dispoziţiilor Convenţiei de la Paris privind protecţia proprietăţii industriale.

Articolul 18

Pentru scopurile prevăzute în această secțiune, se instituie un Comitet de Arbitraj ai cărui membri sunt desemnați şi al cărui regulament este stabilit de Consiliu la propunerea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

În termen de o lună de la notificarea lor, deciziile Comitetului de Arbitraj pot face obiectul unei căi de atac suspensive a părților în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene. Controlul exercitat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene se limitează la legalitatea formală a deciziei şi la interpretarea dată de Comitetul de Arbitraj dispozițiilor prezentului tratat.

Deciziile definitive ale Comitetului de Arbitraj au putere de lucru judecat între părțile implicate. Acestea au forță executorie în condițiile stabilite la articolul 164.

Articolul 19

În cazul în care, în lipsa unui acord amiabil, Comisia îşi propune să obțină acordarea de licențe conform articolului 17, aceasta îl înştiințează pe titularul brevetului, titlului de protecție provizorie, modelului de utilitate sau cererii de brevet şi menționează în această înştiințare beneficiarul şi sfera de cuprindere a licenței.

Articolul 20

În termen de o lună de la primirea înştiinţării menţionate la articolul 19, titularul poate propune Comisiei, şi, după caz, beneficiarului terţ să ajungă la un compromis cu scopul de a sesiza Comitetul de Arbitraj.

În cazul în care Comisia sau beneficiarul terţ refuză să ajungă la un compromis, Comisia nu poate cere statului membru sau instanţelor sale competente să acorde sau să faciliteze acordarea licenţei.

În cazul în care Comitetul de Arbitraj, în baza compromisului, recunoaşte cererea Comisiei ca fiind conformă cu dispoziţiile articolului 17, formulează o decizie fundamentată privind acordarea licenţei în favoarea beneficiarului, stabilind totodată condiţiile şi remuneraţia pentru aceasta, în măsura în care părţile nu au căzut de acord în această privinţă.

Articolul 21

În cazul în care titularul nu propune sesizarea Comitetului de Arbitraj, Comisia poate cere statului membru interesat sau instanţelor sale competente să acorde sau să faciliteze acordarea licenţei.

În cazul în care, după audierea titularului, statul membru sau instanţele sale competente consideră că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la articolul 17, informează Comisia despre refuzul de a acorda sau de a facilita acordarea licenţei.

În cazul în care statul membru refuză acordarea sau facilitarea acordării licenței sau nu oferă, în termen de patru luni de la cerere, nici o explicație cu privire la acordarea licenței, Comisia poate sesiza în termen de două luni Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Titularul trebuie audiat în cursul procedurii în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene.

În cazul în care hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene constată faptul că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 17, statul membru sau instanțele sale competente au obligația de a lua măsurile pe care le presupune executarea acestei hotărâri.

Articolul 22

(1) În cazul în care titularul brevetului, titlului de proprietate provizorie sau modelului de utilitate şi beneficiarul licenței nu cad de acord cu privire la cuantumul despăgubirii, cei implicați pot încheia un compromis cu scopul de a sesiza Comitetul de Arbitraj.

Părțile renunță prin aceasta la orice acțiune, cu excepția celei menționate la articolul 18.

(2) În cazul în care beneficiarul refuză încheierea unui compromis, licența de care a beneficiat este considerată nulă.

În cazul în care titularul refuză încheierea unui compromis, despăgubirea prevăzută în prezentul articol este stabilită de instanțele naționale competente.

Articolul 23

După expirarea unui termen de un an, deciziile Comitetului de Arbitraj sau ale instanțelor naționale competente pot fi revizuite cu privire la condițiile de licență, în măsura în care există fapte noi care justifică acest lucru.

Responsabilitatea revizuirii revine instanței care a emis decizia.

Secțiunea 3
Dispoziții privind secretul

Articolul 24

Cunoştinţele dobândite de Comunitate prin derularea propriului program de cercetări, a căror divulgare poate dăuna intereselor de apărare ale unuia sau mai multor state membre, sunt supuse unui regim de secret în următoarele condiții:

1. la propunerea Comisiei, Consiliul adoptă un regulament de securitate care, ținând cont de dispozițiile prezentului articol, stabileşte diferitele regimuri de secret şi măsurile de siguranță care trebuie puse în aplicare pentru fiecare dintre acestea;

2. Comisia trebuie să treacă cu titlu provizoriu în regim de secret, conform celor prevăzute de regulamentul de securitate în acest sens, cunoştinţele a căror divulgare, după aprecierea acesteia, poate dăuna intereselor de apărare ale unuia sau mai multor state membre.

   Comisia comunică imediat aceste cunoştinţe statelor membre, care trebuie să asigure în aceleaşi condiţii, cu titlu provizoriu, regimul de secret.

   În termen de trei luni, statele membre informează Comisia dacă doresc să menţină regimul provizoriu aplicat, să îl înlocuiască cu un alt regim sau să ridice regimul de secret.

   La expirarea acestui termen, se aplică cel mai sever dintre regimurile solicitate astfel. Comisia notifică statele membre în acest sens.

   La solicitarea Comisiei sau a unui stat membru, Consiliul, hotărând în unanimitate, poate oricând aplica un alt regim sau poate ridica regimul de secret. Consiliul ia notă de punctul de vedere al Comisiei înainte de a se pronunţa asupra unei cereri a unui stat membru;

3. dispoziţiile articolelor 12 şi 13 nu se aplică cunoştinţelor supuse unui regim de secret.

Cu toate acestea, cu condiția ca măsurile de siguranță aplicabile să fie respectate,

(a) cunoştinţele menționate la articolele 12 şi 13 pot fi comunicate de Comisie:

(i) unei întreprinderi comune,

(ii) unei persoane sau unei întreprinderi, alta decât o întreprindere comună, prin intermediul statului membru pe al cărui teritoriu îşi desfăşoară activitatea;

(b) cunoştinţele menționate la articolul 13 pot fi comunicate de un stat membru unei persoane sau unei întreprinderi, alta decât o întreprindere comună, care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul acestui stat, cu condiția de a notifica această comunicare Comisiei;

(c) în plus, fiecare stat membru are dreptul de a cere Comisiei, pentru propriile necesități sau pentru cele ale unei persoane sau ale unei întreprinderi care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul acestui stat, acordarea unei licențe în conformitate cu articolul 12.

Articolul 25

(1) Statul membru care comunică existența sau conținutul unei cereri de brevet sau al unui model de utilitate, cu referire la unul din obiectele menționate la articolul 16 alineatul (1) sau (2), precizează, dacă este cazul, necesitatea de a supune această cerere, din motive de apărare, regimului de secret pe care îl indică, precizând durata probabilă a acestuia.

Comisia transmite celorlalte state membre toate comunicările pe care le primeşte în temeiul paragrafului anterior. Comisia şi statele membre au obligația de a respecta măsurile care implică, în termenii regulamentului de securitate, regimul de secret solicitat de statul de origine.

(2) Comisia poate trimite totodată aceste comunicări fie întreprinderilor comune, fie, prin intermediul unui stat membru, unei persoane sau întreprinderi, alta decât o întreprindere comună, care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul acestui stat.

Invențiile care fac obiectul cererilor menționate la alineatul (1) nu pot fi folosite decât cu acordul solicitantului sau în conformitate cu dispozițiile articolelor 17 - 23.

Comunicările şi, după caz, utilizarea menționate în prezentul alineat sunt supuse măsurilor care implică, în termenii regulamentului de securitate, regimul de secret solicitat de statul de origine.

Acestea sunt, în toate cazurile, supuse acordului statului de origine. Refuzul comunicării şi utilizării nu pot fi motivate decât din motive de apărare.

(3) La solicitarea Comisiei sau a unui stat membru, Consiliul, hotărând în unanimitate, poate oricând aplica un alt regim sau poate ridica regimul de secret. Consiliul ia notă de punctul de vedere al Comisiei înainte de a se pronunța asupra unei cereri a unui stat membru.

Articolul 26

(1) În cazul în care cunoştinţele care fac obiectul unor brevete, cereri de brevet, titluri de protecţie provizorie sau modele de utilitate au regim secret conform dispoziţiilor articolelor 24 şi 25, statele care au solicitat aplicarea acestui regim nu pot refuza autorizarea depunerii unor cereri asemănătoare în celelalte state membre.

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca asemenea titluri şi cereri să rămână secrete, în funcţie de procedura prevăzută prin actele cu putere de lege şi normele administrative naţionale.

(2) Cunoştinţele cu regim secret conform articolului 24 nu pot face obiectul unor înregistrări în afara statelor membre decât cu consimţământul unanim al acestora din urmă. În cazul în care aceste state nu adoptă nici o poziţie, consimţământul este considerat ca fiind dat după expirarea unui termen de şase luni de la data comunicării acestor cunoştinţe de către Comisie statelor membre.

Articolul 27

Despăgubirea prejudiciului suportat de solicitant ca urmare a trecerii la regimul de secret din motive de apărare se supune dispozițiilor legilor naționale ale statelor membre şi revine statului care a solicitat trecerea la regimul de secret sau care a provocat fie accentuarea sau prelungirea regimului de secret, fie interdicția înregistrării în afara Comunității.

În cazul în care mai multe state membre au provocat, fie accentuarea sau prelungirea regimului de secret, fie interzicerea înregistrării în afara Comunității, acestea vor trebui să repare în mod solidar prejudiciul rezultat din solicitarea lor.

Comunitatea nu poate pretinde nici un fel de despăgubire în temeiul prezentului articol.

Secțiunea 4
Dispoziții speciale

Articolul 28

În cazul în care, ca urmare a comunicării lor Comisiei, cererile de brevet sau de model de utilitate nepublicate încă, ori brevetele sau modelele de utilitate care au regim secret din motive de apărare, sunt folosite ilegal sau ajung la cunoştința unui terț neautorizat, Comunitatea are obligația de a repara daunele provocate celui îndreptățit.

Fără a aduce atingere propriilor drepturi împotriva autorului, Comunitatea se subrogă celor interesaţi în exercitarea drepturilor lor de regres împotriva terţilor, în măsura în care aceasta a suportat repararea daunelor. Dreptul Comunităţii de a acţiona împotriva autorului daunei, în conformitate cu dispoziţiile generale în vigoare, rămâne intact.

Articolul 29

Orice acord sau contract având drept obiect schimbul de cunoştinţe ştiinţifice sau industriale în domeniul nuclear între un stat membru, o persoană sau o întreprindere şi un stat terţ, o organizaţie internaţională sau un resortisant aparţinând unui stat terţ care necesită, de o parte sau de cealaltă, semnătura unui stat care acţionează în exercitarea suveranităţii sale, trebuie încheiat de către Comisie.

Cu toate acestea, Comisia poate autoriza un stat membru, o persoană sau o întreprindere să încheie astfel de acorduri, în condiţii pe care le consideră corespunzătoare, sub rezerva aplicării dispoziţiilor articolelor 103 şi 104.

Capitolul 3
Protecţia sănătăţii

Articolul 30

La nivelul Comunităţii se instituie norme de bază cu privire la protecţia sănătăţii populaţiei şi lucrătorilor împotriva pericolelor care rezultă din radiaţiile ionizante.

„Norme de bază” înseamnă:

(a) dozele maxime admise în condiţii de securitate suficientă,

(b) expunerile şi contaminările maxime admise,

(c) principiile fundamentale de supraveghere medicală a lucrătorilor.

Articolul 31

Normele de bază sunt elaborate de Comisie după obţinerea avizului unui grup de personalităţi desemnate de Comitetul Ştiinţific şi Tehnic dintre experţii ştiinţifici ai statelor membre, în special dintre experţii din domeniul sănătăţii publice. Comisia cere avizul Comitetului Economic şi Social pentru normele de bază astfel elaborate.

După consultarea Parlamentului European, Consiliul stabileşte normele de bază cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, care îi transmite punctele de vedere ale comitetelor solicitate de aceasta.

Articolul 32

La solicitarea Comisiei sau a unui stat membru, normele de bază pot fi revizuite sau completate urmând procedura descrisă la articolul 31.

Comisia trebuie să examineze orice cerere formulată de un stat membru.

Articolul 33

Fiecare stat membru îşi stabileşte propriile acte cu putere de lege şi acte administrative pentru a asigura respectarea normelor de bază fixate şi ia măsurile necesare în ceea ce priveşte instruirea, educarea şi formarea profesională.

Comisia face toate recomandările în vederea asigurării armonizării dispoziţiilor aplicabile în acest scop în statele membre.

În acest scop, statele membre trebuie să comunice Comisiei dispoziţiile respective aşa cum sunt acestea aplicabile în momentul intrării în vigoare a prezentului tratat, precum şi proiectele ulterioare de dispoziţii de natură similară.

Eventualele recomandări ale Comisiei care privesc proiectele de dispoziţii trebuie făcute în termen de trei luni din momentul comunicării acestor proiecte.

Articolul 34

Fiecare stat membru pe teritoriul căruia trebuie să aibă loc experienţe deosebit de periculoase are obligaţia de a lua măsuri suplimentare de protecţie sanitară, pentru care cere avizul prealabil al Comisiei.

Avizul conform al Comisiei este necesar în cazul în care există posibilitatea ca aceste experienţe să afecteze teritoriile celorlalte state membre.

Articolul 35

Fiecare stat membru realizează instalaţiile necesare efectuării controlului permanent al nivelului de radioactivitate în atmosferă, ape şi sol, precum şi controlul respectării normelor de bază.
Comisia are drept de acces la aceste instalaţii de control; aceasta le poate verifica funcţionarea şi eficacitatea.

Articolul 36

Informaţiile privind controalele menţionate la articolul 35 sunt comunicate cu regularitate de către autorităţile competente Comisiei, pentru ca aceasta din urmă să fie ţinută la curent cu privire la nivelul de radioactivitate care ar putea exercita o influenţă asupra populaţiei.

Articolul 37

Fiecare stat membru are obligaţia de a furniza Comisiei toate datele generale ale oricărui proiect de eliminare a materiilor radioactive de orice fel, pentru ca astfel să se poată stabili dacă derularea acestui proiect poate provoca contaminarea radioactivă a apelor, solului sau spaţiului aerian ale unui alt stat membru.

În urma consultării grupului de experţi menţionat la articolul 31, Comisia îşi emite avizul în termen de şase luni.

Articolul 38

Comisia adresează statelor membre recomandări în ceea ce priveşte nivelul de radioactivitate în atmosferă, ape şi sol.

În caz de urgență, Comisia adoptă o directivă prin care însărcinează statul membru în cauză să ia, într-un termen pe care aceasta îl stabileşte, toate măsurile necesare pentru evitarea depăşirii normelor de bază şi pentru asigurarea respectării reglementărilor.

În cazul în care statul respectiv nu se conformează directivei Comisiei în termenul stabilit, aceasta sau oricare stat membru interesat poate sesiza imediat Curtea de Justiție a Uniunii Europene, prin derogare de la articolele 258 şi 259 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Articolul 39

Comisia înființează, în cadrul Centrului Comun de Cercetări Nucleare şi la data constituirii acestuia, o secție de documentare şi studii pe probleme de protecție sanitară.

Această secție are, în special, misiunea de a aduna documentația şi informațiile menționate la articolele 33, 36 şi 37 şi de a sprijini Comisia în îndeplinirea sarcinilor care îi sunt trasate prin prezentul capitol.

Capitolul 4

Investiţiile

Articolul 40

Pentru a încuraja iniţiativa persoanelor şi întreprinderilor şi pentru a facilita dezvoltarea coordonată a investiţiilor lor în domeniul nuclear, Comisia publică periodic programe cu caracter informativ, în special în privinţa obiectivelor de producere a energiei nucleare şi a tuturor investiţiilor care implică realizarea lor.

Înainte de publicarea lor, Comisia solicită avizul Comitetului Economic şi Social cu privire la aceste programe.

Articolul 41

Persoanele şi întreprinderile care aparţin sectoarelor industriale enumerate în anexa II la prezentul tratat au obligaţia de a comunica Comisiei proiectele de investiţii cu privire la instalaţiile noi, precum şi la înlocuirile sau transformările corespunzând criteriilor privind natura şi importanţa definite de Consiliu şi stabilite la propunerea Comisiei.

Lista sectoarelor industriale menţionate mai sus poate fi modificată de Consiliu, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, care solicită în prealabil avizul Comitetului Economic şi Social.

Articolul 42

Proiectele menționate la articolul 41 trebuie comunicate Comisiei şi, spre informare, statului membru implicat, cel târziu cu trei luni înainte de încheierea primelor contracte cu furnizorii sau cel puțin cu trei luni înainte de începerea lucrărilor, în cazul în care acestea trebuie realizate prin mijloacele proprii ale întreprinderii.

Consiliul, hotărând la propunerea Comisiei, poate modifica acest termen.

Articolul 43

Comisia discută cu persoanele sau cu întreprinderile toate aspectele proiectelor de investiții care au legătură cu obiectivele prezentului tratat.

Aceasta îşi comunică punctul de vedere statului membru implicat.

Articolul 44

Cu acordul statelor membre, al persoanelor şi întreprinderilor implicate, Comisia poate publica proiectele de investiții care îi sunt comunicate.

Capitolul 5

Întreprinderile comune

Articolul 45

Întreprinderile de importanță primordială pentru dezvoltarea industriei nucleare în Comunitate se pot constitui în întreprinderi comune în sensul prezentului tratat, în conformitate cu dispozițiile articolelor următoare.

Articolul 46

(1) Orice proiect de constituire a unei întreprinderi comune, provenind din partea Comisiei, a unui stat membru sau din orice altă inițiativă, face obiectul unei verificări de către Comisie.

În acest sens, Comisia solicită avizul statelor membre, precum şi al tuturor instituțiilor publice şi private pe care le consideră în măsură să clarifice situația.

(2) Comisia trimite Consiliului, împreună cu avizul său fundamentat, orice proiect de constituire a unei întreprinderi comune.

În cazul în care aceasta eliberează un aviz favorabil privind necesitatea unei anumite întreprinderi comune, Comisia înaintează Consiliului propuneri în legătură cu:

(a) locul de amplasare;

(b) statutul;

(c) cuantumul şi ritmul de finanțare;

(d) eventuala participare a Comunității la finanțarea întreprinderii comune;

(e) participarea eventuală a unui stat terț, a unei organizații internaționale sau a unui resortisant aparținând unui stat terț la finanțarea sau administrarea întreprinderii comune;

(f) acordarea totală sau parțială a avantajelor enumerate în anexa III la prezentul tratat.

Comisia anexează un raport detaliat asupra întregului proiect.

Articolul 47

Consiliul, sesizat de Comisie, îi poate cere informațiile şi verificările suplimentare pe care le consideră necesare.

În cazul în care Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, consideră că un proiect transmis de Comisie cu un aviz nefavorabil trebuie totuşi derulat, Comisia are obligația de a înainta Consiliului propunerile şi raportul detaliat prevăzute la articolul 46.

În cazul avizului favorabil al Comisiei sau în cazul menționat în paragraful precedent, Consiliul hotărăşte cu majoritate calificată cu privire la fiecare propunere a Comisiei.

Cu toate acestea, Consiliul hotărăşte în unanimitate în ceea ce priveşte:

(a) participarea Comunității la finanțarea întreprinderii comune,

(b) participarea unui stat terț, a unei organizații internaționale sau a unui resortisant aparținând unui stat terț la finanțarea sau administrarea unei întreprinderi comune.

Articolul 48

Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, poate acorda total sau parțial fiecărei întreprinderi comune avantajele enumerate în anexa III la prezentul tratat, fiecare stat membru având astfel obligația de a asigura aplicarea fiecăruia dintre acestea.

Urmând aceeaşi procedură, Consiliul poate stabili condițiile cărora le este subordonată acordarea acestor avantaje.

Articolul 49

Constituirea unei întreprinderi comune are la bază decizia Consiliului.

Fiecare întreprindere comună are personalitate juridică.

Aceasta beneficiază, în fiecare stat membru, de capacitatea juridică cea mai largă recunoscută persoanelor juridice de legislațiile interne corespunzătoare; aceasta poate în special achiziționa şi înstrăina bunuri mobile şi imobile şi poate sta în justiție.

În măsura în care dispozițiile prezentului tratat sau ale statutului nu dispun altfel, fiecare întreprindere comună este supusă regulilor care se aplică întreprinderilor din domeniul industriei sau comerțului; statutul se poate referi cu titlu subsidiar la legislațiile interne ale statelor membre.

Sub rezerva competențelor atribuite Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul prezentului tratat, litigiile în care sunt implicate întreprinderile comune sunt soluționate de către instanțele judecătorești naționale competente.

Articolul 50

Dacă este cazul, statutele întreprinderilor comune sunt, după caz, modificate conform dispozițiilor speciale prevăzute în acest scop.

Cu toate acestea, modificările respective nu pot intra în vigoare decât după ce au fost aprobate de Consiliu, hotărând în aceleaşi condiții ca la articolul 47, la propunerea Comisiei.

Articolul 51

Comisia asigură executarea tuturor deciziilor Consiliului cu privire la constituirea întreprinderilor comune până la instalarea organelor însărcinate cu funcționarea acestora.

Capitolul 6

Aprovizionarea

Articolul 52

(1) Aprovizionarea cu minereuri, materii brute şi materii speciale de fisiune este asigurată, conform dispoziţiilor prezentului capitol, în temeiul principiului accesului egal la resurse, prin promovarea unei politici comune de aprovizionare.

(2) În acest scop, conform condiţiilor prevăzute în acest capitol:

(a) sunt interzise orice practici având drept obiect asigurarea unei poziţii privilegiate pentru anumiţi utilizatori,

(b) se constituie o Agenţie care dispune de un drept de opţiune asupra minereurilor, materiilor brute şi materiilor speciale de fisiune produse pe teritoriile statelor membre, precum şi de dreptul exclusiv de a încheia contracte privind livrarea de minereuri, materii brute şi materii speciale de fisiune provenite din cadrul sau din afara Comunităţii.

Agenţia nu poate face nici un fel de discriminare între utilizatori în funcţie de destinaţia pe care aceştia şi-au propus să o dea livrărilor solicitate, în afară de cazul în care această destinaţie este ilegală sau contravine condiţiilor puse de furnizorii din afara Comunităţii cu privire la livrarea în cauză.

Secţiunea 1

Agenţia

Articolul 53

Agenţia se află sub controlul Comisiei, care îi stabileşte direcţiile de acţiune, are drept de veto asupra deciziilor şi numeşte directorul general şi directorul general adjunct.

Orice act al Agenţiei, implicit sau explicit, în exerciţiul dreptului său de opţiune sau a dreptului său exclusiv de a încheia contracte de livrare, poate fi deferit de către cei implicaţi Comisiei, care ia o decizie în termen de o lună.

Articolul 54

Agenţia are personalitate juridică şi beneficiază de autonomie financiară.

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, stabileşte statutul Agenţiei.

Statutul poate fi revizuit în acelaşi mod.

Statutul stabileşte capitalul Agenției şi modalitățile de subscriere a acestuia. În toate cazurile, majoritatea capitalului trebuie să aparțină Comunității şi statelor membre. Repartizarea capitalului se stabileşte de comun acord de către statele membre.

Statutul stabileşte modalitățile de administrare comercială a Agenției. Acesta poate prevedea o redevență asupra tranzacțiilor, destinată acoperirii cheltuielilor de funcționare ale Agenției.

Articolul 55

Statele membre comunică sau iau măsuri pentru ca Agenției să îi fie comunicate toate informațiile necesare exercitării dreptului său de opțiune şi dreptului său exclusiv de a încheia contracte cu furnizorii.

Articolul 56

Statele membre garantează libera exercitare a funcțiilor Agenției pe teritoriile lor.

Acestea pot constitui organismul sau organismele, având competența de a reprezenta, în relațiile cu Agenția, pe producătorii şi utilizatorii din teritoriile aflate în afara Europei şi supuse jurisdicției acestora.

Secţiunea 2

Minereuri, materii brute şi materii speciale de fisiune

care provin din producţia Comunităţii

Articolul 57

(1) Dreptul de opţiune al Agenţiei se referă la:

(a) obţinerea de drepturi de utilizare şi de consum al materiilor care, conform dispoziţiilor capitolului 8, se află în proprietatea Comunităţii;

(b) obţinerea dreptului de proprietate în toate celelalte cazuri.

(2) Agenţia îşi exercită dreptul de opţiune prin încheierea de contracte cu producătorii de minereuri, materii brute sau materii speciale de fisiune.

Sub rezerva dispoziţiilor articolelor 58, 62 şi 63, orice producător este obligat să ofere Agenţiei minereurile, materiile prime sau materiile speciale de fisiune pe care le produce în teritoriile statelor membre, înainte de utilizarea, transferul sau depozitarea acestor minereuri sau materii.

Articolul 58

În cazul în care un producător parcurge mai multe etape de producție începând de la extracția minereului până inclusiv la producerea metalului, obligația lui nu constă decât în a oferi Agenției produsul în etapa de producție pe care o alege acesta.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru mai multe întreprinderi între care există legături, care trebuie comunicate în timp util Comisiei şi discutate cu aceasta, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 43 şi 44.

Articolul 59

În cazul în care Agenția nu îşi exercită dreptul de opțiune asupra producției în întregime sau asupra unei părți din aceasta, producătorul:

(a) fie prin mijloace proprii, fie prin contracte de muncă la comandă, poate prelucra minereurile, materiile brute sau materiile speciale de fisiune, cu condiția de a oferi Agenției produsul obținut în urma acestei prelucrări;

(b) este autorizat, prin decizia Comisiei, să valorifice în afara Comunității producția disponibilă, cu condiția de a nu practica condiții mai favorabile decât cele ale ofertei făcute anterior Agenției. Cu toate acestea, exportul materiilor speciale de fisiune nu se poate face decât prin intermediul Agenției în conformitate cu dispozițiile articolului 62.

Comisia nu poate elibera autorizaţia dacă beneficiarii acestor livrări nu oferă toate garanţiile de respectare a intereselor generale ale Comunităţii sau dacă clauzele şi condiţiile acestor contracte sunt contrare obiectivelor prezentului tratat.

Articolul 60

Eventualii utilizatori informează periodic Agenţia cu privire la necesităţile lor de livrări de produse, specificând cantităţile, natura fizică şi chimică, locurile de proveniență, destinaţia, eşalonarea livrărilor şi condiţiile de preţ, care constituie clauzele şi condiţiile unui contract de livrări pe care aceştia ar dori să îl încheie.

De asemenea, producătorii informează Agenţia cu privire la ofertele pe care le pot prezenta, cuprinzând toate specificaţiile şi, în special, durata contractelor, necesare în vederea stabilirii programelor lor de producţie. Durata acestor contracte nu poate depăşi zece ani, cu excepţia cazurilor în care se obţine acordul Comisiei.

Agenţia îi informează pe toţi eventualii utilizatori asupra ofertelor şi volumului de cereri pe care le-a primit şi le cere ca, în cadrul unui anumit termen, să îi trimită comenzi.

Fiind în posesia tuturor acestor comenzi, Agenţia face cunoscute condiţiile în care acestea pot fi onorate.

În cazul în care Agenția nu poate onora în întregime toate comenzile primite, aceasta distribuie livrările în funcție de raportul comenzilor corespunzător fiecăreia dintre oferte, sub rezerva dispozițiilor articolelor 68 şi 69.

Un regulament al Agenției, supus Comisiei spre aprobare, stabileşte modalitățile de confruntare a ofertelor şi cererilor.

Articolul 61

Agenția are obligația de a onora toate comenzile, cu excepția cazurilor în care impedimente juridice sau materiale se opun executării lor.

Respectând dispozițiile articolului 52, aceasta poate cere utilizatorilor plata unui anumit avans în momentul încheierii unui contract cu titlu de garanție sau pentru a-şi facilita propriile angajamente pe termen lung cu producătorii, necesare în vederea onorării comenzii.

Articolul 62

(1) Agenția îşi exercită dreptul de opțiune asupra materiilor speciale de fisiune produse pe teritoriile statelor membre,

(a) fie pentru a răspunde cererilor din partea utilizatorilor Comunității în condițiile definite la articolul 60;

(b) fie pentru a stoca ea însăşi aceste materii;

(c) fie pentru a exporta aceste materii cu autorizaţia Comisiei, care se conformează dispoziţiilor articolului 59 litera b) al doilea paragraf.

(2) Cu toate acestea, fără a înceta să fie supuse dispoziţiilor capitolului 7, aceste materii şi reziduurile fertile sunt lăsate producătorului:

(a) fie pentru a fi stocate cu autorizaţia Agenţiei;

(b) fie pentru a fi utilizate în limitele propriilor necesităţi ale producătorului;

(c) fie pentru a fi puse la dispoziţia, în limitele necesităţilor lor, întreprinderilor situate în cadrul Comunităţii, unite cu producătorul, în vederea derulării unui program comunicat din timp Comisiei, prin legături directe care nu au ca obiect sau efect limitarea producţiei, a dezvoltării tehnicilor sau a investiţiilor sau crearea abuzivă a unor inegalităţi între utilizatorii din Comunitate.

(3) Dispoziţiile articolului 89 alineatul (1) litera (a) se aplică materiilor speciale de fisiune produse pe teritoriile statelor membre asupra cărora Agenţia nu şi-a exercitat dreptul de opţiune.

Articolul 63

Minereurile, materiile prime sau materiile speciale de fisiune produse de către întreprinderile comune sunt repartizate utilizatorilor conform regulilor statutare sau contractuale proprii acestor întreprinderi.

Secțiunea 3
Minereuri, materii brute şi materii speciale de fisiune
care nu provin din Comunitate

Articolul 64

Agenția, acționând eventual în temeiul acordurilor încheiate între Comunitate şi un stat terț sau o organizație internațională, are dreptul exclusiv, în afara excepțiilor prevăzute în prezentul tratat, de a încheia acorduri sau convenții având drept obiect principal furnizarea de minereuri, materii brute sau materii speciale de fisiune care provin din afara Comunității.

Articolul 65

Articolul 60 se aplică în cazul cererilor din partea utilizatorilor şi al contractelor dintre utilizatori şi Agenție cu privire la furnizarea de minereuri, materii brute sau materii speciale de fisiune care provin din afara Comunității.

Cu toate acestea, Agenția poate stabili originea geografică a furnizărilor în măsura în care asigură utilizatorului condiții cel puțin la fel de avantajoase ca şi cele formulate în comandă.

Articolul 66

În cazul în care, la solicitarea utilizatorilor interesați, Comisia constată că Agenția nu este în măsură să onoreze într-un termen rezonabil, parțial sau total, livrările comandate sau nu o poate face decât la prețuri abuzive, utilizatorii au dreptul să încheie direct contracte cu privire la livrările provenind din afara Comunității, în măsura în care aceste contracte răspund punctelor esențiale privind necesitățile exprimate în comanda lor.

Acest drept se acordă pentru un an, cu posibilitatea de reînnoire în caz de prelungire a situației care a justificat acordarea lui.

Utilizatorii care fac uz de dreptul prevăzut în prezentul articol au obligația de a comunica Comisiei contractele directe avute în vedere. În termen de o lună, Comisia se poate opune încheierii contractelor respective în cazul în care acestea sunt contrare obiectivelor prezentului tratat.

Secţiunea 4

Preţuri

Articolul 67

În afara excepţiilor prevăzute prin prezentul tratat, preţurile rezultă din confruntarea ofertelor şi a cererilor în condiţiile menţionate la articolul 60, cărora statele membre nu le pot contraveni prin reglementările lor interne.

Articolul 68

Este interzisă practicarea unor preţuri care ar avea drept obiectiv asigurarea unei poziţii privilegiate pentru anumiţi utilizatori, fapt care contravine principiului accesului egal care rezultă din dispoziţiile prezentului capitol.

În cazul în care Agenţia constată asemenea practici, le semnalează Comisiei.

Comisia, în cazul în care consideră constatarea ca fiind fondată, poate stabili, pentru ofertele contestate, preţurile la un nivel conform principiului accesului egal.

Articolul 69

Consiliul poate stabili preţurile, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei.

În cazul în care Agenția, aplicând articolul 60, stabileşte condițiile în care comenzile pot fi onorate, aceasta poate propune o egalizare de preț utilizatorilor care au lansat comenzi.

Secțiunea 5

Dispoziții privind politica de aprovizionare

Articolul 70

În cadrul limitelor prevăzute în bugetul Comunității, Comisia se poate implica financiar, în condițiile pe care le stabileşte, în campaniile de prospectare pe teritoriile statelor membre.

Comisia poate adresa recomandări statelor membre în vederea dezvoltării prospectării şi exploatării miniere.

Statele membre au obligația de a prezenta anual Comisiei un raport cu privire la dezvoltarea prospectării şi producției, rezervele probabile şi investițiile miniere desfăşurate sau prevăzute a se desfăşura pe teritoriile lor. Aceste rapoarte sunt înaintate Consiliului cu avizul Comisiei, în special în ceea ce priveşte măsurile luate de statele membre cu privire la recomandările ce le-au fost făcute în temeiul paragrafului precedent.

În cazul în care Consiliul, sesizat de Comisie, constată cu majoritate calificată că, în ciuda unor posibilități de extracție care par justificate pe termen lung, măsurile de prospectare şi dezvoltare a exploatării miniere continuă să fie evident insuficiente, se consideră că statul membru respectiv a renunțat, pentru toată perioada în care nu va remedia această situație, atât pentru el însuşi, cât şi pentru resortisanții săi, la dreptul de acces egal la alte resurse interne ale Comunității.

Articolul 71

Comisia adresează statelor membre orice recomandări utile cu privire la reglementările fiscale sau miniere.

Articolul 72

Din cantitățile existente în interiorul sau în afara Comunității, Agenția poate constitui stocurile comerciale necesare pentru a uşura aprovizionarea sau livrările curente ale Comunității.

Comisia poate eventual decide constituirea unor stocuri de securitate. Modalitățile de finanțare a acestor stocuri sunt aprobate de Consiliu hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei.

Secţiunea 6

Dispoziţii speciale

Articolul 73

În cazul în care un acord sau o convenţie între un stat membru, o persoană sau o întreprindere, pe de o parte, şi un stat terţ, o organizaţie internaţională sau un resortisant aparţinând unui stat terţ, pe de altă parte, include şi livrări de produse care intră în competenţa Agenţiei, este necesar acordul prealabil al Comisiei pentru încheierea sau reînnoirea acestui acord sau a acestei convenţii în ceea ce priveşte livrarea acestor produse.

Articolul 74

Comisia poate excepta de la aplicarea dispoziţiilor prezentului capitol transferul, importul sau exportul de cantităţi mici de minereuri, materii brute sau materii speciale de fisiune, precum cele care sunt folosite în mod curent pentru cercetare.

Orice transfer, import sau export efectuat în temeiul acestei dispoziţii trebuie adus la cunoştinţa Agenţiei.

Articolul 75

Dispoziţiile prezentului capitol nu se aplică angajamentelor având drept obiect tratarea, prelucrarea, sau formatarea minereurilor, materiilor brute sau materiilor speciale de fisiune:

(a) încheiate între mai multe persoane sau întreprinderi, în cazul în care materiile tratate, prelucrate sau formatate trebuie returnate persoanei sau întreprinderii de origine;

(b) încheiate între o persoană sau o întreprindere şi o organizaţie internaţională sau un resortisant aparţinând unui stat terţ, în cazul în care materiile sunt tratate, prelucrate sau formatate în afara Comunităţii şi trebuie returnate persoanei sau întreprinderii de origine;

(c) încheiate între o persoană sau o întreprindere şi o organizaţie internaţională sau un resortisant aparţinând unui stat terţ, în cazul în care materiile sunt tratate, prelucrate sau formatate în cadrul Comunităţii şi trebuie returnate fie organizaţiei sau resortisantului de origine, fie unui cu totul alt destinatar situat de asemenea în afara Comunităţii şi desemnat de această organizaţie sau acest resortisant.

Cu toate acestea, persoanele sau întreprinderile respective trebuie să informeze Agenţia cu privire la existenţa unor asemenea angajamente şi, imediat după semnarea acestor contracte, cu privire la cantităţile de materii care fac obiectul acestor tranzacţii. În ceea ce priveşte angajamentele menţionate la litera (b), Comisia se poate opune dacă apreciază că prelucrarea sau formatarea nu pot fi asigurate în condiţii de eficienţă şi securitate corespunzătoare şi fără pierderi de materii în detrimentul Comunităţii.

Materiile care fac obiectul acestor angajamente sunt supuse, pe teritoriile statelor membre, măsurilor de control prevăzute în capitolul 7. Cu toate acestea, dispozițiile capitolului 8 nu sunt aplicabile materiilor speciale de fisiune care fac obiectul angajamentelor menționate la litera (c).

Articolul 76

Dispozițiile prezentului capitol pot fi modificate, în special în cazul în care împrejurări neprevăzute ar crea o situație de penurie generală, la inițiativa unui stat membru sau a Comisiei, de către Consiliu, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei şi după consultarea Parlamentului European. Comisia are obligația de a analiza orice solicitare formulată de către un stat membru.

La încheierea unei perioade de şapte ani socotită de la 1 ianuarie 1958, Consiliul poate confirma toate aceste dispoziții. În cazul în care Consiliul nu le confirmă, se adoptă noi dispoziții cu privire la obiectul prezentului capitol, în conformitate cu procedura prevăzută în paragraful precedent.

Capitolul 7

Controlul securității

Articolul 77

Conform condițiilor prevăzute în prezentul capitol, Comisia trebuie să se asigure pe teritoriile statelor membre:

(a) că minereurile, materiile brute şi materiile speciale de fisiune nu sunt folosite în alte scopuri decât cele declarate de către utilizatori în sensul destinației lor;

(b) că sunt respectate dispozițiile referitoare la aprovizionare şi toate angajamentele speciale cu privire la control asumate de către Comunitate într-un acord încheiat cu un stat terț sau o organizație internațională.

Articolul 78

Oricine înființează sau exploatează o instalație pentru producerea, separarea sau orice altă utilizare a materiilor brute sau materiilor speciale de fisiune sau pentru tratarea combustibililor nucleari iradiați are obligația de a declara Comisiei caracteristicile tehnice fundamentale ale instalației, în măsura în care cunoaşterea acestora este necesară realizării obiectivelor definite la articolul 77.

Comisia trebuie să aprobe procedeele ce urmează să fie aplicate pentru tratarea chimică a materiilor iradiate, în măsura necesară realizării obiectivelor definite la articolul 77.

Articolul 79

Comisia solicită ținerea şi prezentarea datelor referitoare la operațiuni cu scopul de a permite contabilitatea minereurilor, materiilor brute şi materiilor speciale de fisiune utilizate sau produse. Aceeaşi regulă se aplică şi în cazul materiilor brute şi materiilor speciale de fisiune transportate.

Cei vizați notifică autorităților statului membru respectiv comunicările pe care le adresează Comisiei în temeiul articolului 78 şi primului paragraf din prezentul articol.

Natura şi amploarea obligațiilor menționate în primul paragraf din prezentul articol sunt precizate într-un regulament stabilit de Comisie şi aprobat de Consiliu.

Articolul 80

Comisia poate cere ca toate materiile speciale de fisiune excedentare, recuperate sau obținute ca subproduse, care nu sunt efectiv folosite sau în măsură a fi folosite, să fie depozitate la Agenție sau în alte locuri controlate sau care pot fi controlate de Comisie.

Materiile speciale de fisiune depozitate astfel trebuie restituite fără întârziere celor interesați, la cerere.

Articolul 81

Comisia poate trimite inspectori pe teritoriile statelor membre. Aceasta consultă statul membru respectiv înainte de prima misiune pe care o încredinţează unui inspector pe teritoriul acestui stat, această consultare fiind valabilă şi pentru toate celelalte misiuni ale acestui inspector.

Prin prezentarea unui document care le atestă calitatea, inspectorii au acces în orice moment în toate locurile, la toate informaţiile şi la toate persoanele care, prin profesia lor se ocupă de materii, echipamente sau instalaţii supuse controlului prevăzut de prezentul capitol, în măsura necesară pentru a controla minereurile, materiile brute şi materiile speciale de fisiune şi pentru a se asigura de respectarea dispoziţiilor prevăzute în articolul 77. În cazul în care statul respectiv o cere, inspectorii desemnaţi de Comisie sunt însoţiţi de reprezentanţi ai autorităţilor acestui stat, cu condiţia ca inspectorii să nu fie prin aceasta întârziaţi sau în nici un fel împiedicaţi în exercitarea funcţiilor lor.

În caz de opoziţie cu privire la desfăşurarea unui control, Comisia are obligaţia să solicite preşedintelui Curţii de Justiţie a Uniunii Europene un mandat pentru a asigura, prin constrângere, derularea acestui control. Preşedintele Curţii de Justiţie a Uniunii Europene hotărăşte în termen de trei zile.

În cazul în care întârzierea este primejdioasă, Comisia poate adopta ea însăşi, sub forma unei decizii, un ordin scris privind derularea controlului. Acest ordin trebuie supus fără întârziere, spre aprobare ulterioară, preşedintelui Curţii de Justiţie a Uniunii Europene.

După emiterea mandatului sau a deciziei, autoritățile naționale ale statului respectiv asigură accesul inspectorilor în locurile desemnate în mandat sau în decizie.

Articolul 82

Inspectorii sunt recrutați de Comisie.

Misiunea acestora este de a solicita să le fie prezentată şi de a verifica contabilitatea menționată la articolul 79. Aceştia raportează Comisiei orice încălcare.

Comisia poate adopta o directivă prin care somează statul membru în cauză să ia, într-un termen pe care îl stabileşte, toate măsurile necesare pentru a pune capăt încălcărilor constatate; aceasta informează Consiliul în acest sens.

În cazul în care statul membru nu se conformează, în termenul impus, acestei directive a Comisiei, aceasta sau orice stat membru interesat, prin derogare de la articolele 258 şi 259 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, poate să sesizeze imediat Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Articolul 83

(1) În cazul unor încălcări ale obligațiilor care le sunt impuse prin prezentul capitol, comise de persoane sau întreprinderi, Comisia poate adopta sancțiuni împotriva acestora.

În ordinea gravității, aceste sancțiuni sunt:

(a) avertisment;

(b) retragerea unor avantaje speciale, de exemplu, asistența financiară sau ajutorul tehnic;

(c) plasarea întreprinderii, pentru o perioadă maximă de patru luni, sub administrarea unei persoane sau a unui grup de persoane desemnate de comun acord de Comisie şi statul sub a cărui autoritate se află întreprinderea;

(d) retragerea totală sau parțială a materiilor brute sau materiilor speciale de fisiune.

(2) Deciziile Comisiei care implică obligația de livrare, luate pentru executarea alineatului precedent, constituie titlu executoriu. Acestea pot fi puse în executare pe teritoriile statelor membre, în condițiile stabilite la articolul 164.

Prin derogare de la dispozițiile articolului 157, acțiunile înaintate Curții de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor Comisiei care aplică sancțiunile prevăzute la alineatul precedent au efect suspensiv. Cu toate acestea, la solicitarea Comisiei sau a oricărui stat membru interesat, Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate ordona executarea imediată a deciziei.

Protecția intereselor lezate trebuie garantată printr-o procedură legală corespunzătoare.

(3) Comisia poate adresa statelor membre toate recomandările referitoare la legile sau regulamentele menite să asigure respectarea obligațiilor rezultând din prezentul capitol pe teritoriile lor.

(4) Statele membre au obligația de a asigura executarea sancțiunilor şi, după caz, repararea încălcărilor de către autorii acestora.

Articolul 84

În executarea controlului nu se fac nici un fel de discriminări în funcție de destinația dată minereurilor, materiilor brute şi materiilor speciale de fisiune.

Domeniul, modalitățile de control şi atribuțiile organelor însărcinate cu controlul se limitează la realizarea obiectivelor stabilite în prezentul capitol.

Controlul nu se poate extinde asupra materiilor destinate nevoilor de apărare, care sunt supuse unei prelucrări speciale pentru aceste nevoi sau care, după această prelucrare, sunt amplasate sau stocate într-o unitate militară conform unui plan de operații.

Articolul 85

În cazul în care apar situații noi care impun acest lucru, modalitățile de aplicare a controlului prevăzute în prezentul capitol pot fi adaptate, la inițiativa unui stat membru sau a Comisiei, de către Consiliu prin decizie luată în unanimitate, la propunerea Comisiei şi după consultarea Parlamentului European. Comisia are obligația de a analiza orice solicitare formulată de un stat membru.

Capitolul 8
Regimul proprietății

Articolul 86

Materiile speciale de fisiune sunt proprietatea Comunității.

Dreptul de proprietate al Comunității se extinde asupra tuturor materiilor speciale de fisiune, produse sau importate de un stat membru, o persoană sau o întreprindere şi sunt supuse controlului de securitate prevăzut la capitolul 7.

Articolul 87

Statele membre, persoanele sau întreprinderile au asupra materiilor speciale de fisiune intrate legal în posesia lor cel mai larg drept de utilizare şi de consum, sub rezerva obligațiilor rezultând pentru acestea din dispozițiile prezentului tratat, în special în ceea ce priveşte controlul de securitate, dreptul de opțiune recunoscut pentru Agenție şi protecția sanitară.

Articolul 88

Agenția deține un cont special în numele Comunității, numit „cont financiar al materiilor speciale de fisiune”.

Articolul 89

(1) În contul financiar al materiilor speciale de fisiune:

(a) se trece, în creditul Comunității şi în debitul statului membru, al persoanei sau al întreprinderii beneficiare valoarea materiilor speciale de fisiune, lăsate sau puse la dispoziție de acest stat, de această persoană sau de această întreprindere;

(b) se trece, în debitul Comunității şi în creditul statului membru, al persoanei sau al întreprinderii prestatoare valoarea materiilor speciale de fisiune produse sau importate de acest stat membru, această persoană sau această întreprindere şi care devin proprietatea Comunității. Este trecută o înregistrare contabilă analogă în cazul în care un stat membru, o persoană sau o întreprindere restituie Comunității materii speciale de fisiune lăsate sau puse anterior la dispoziția acestui stat, acestei persoane sau acestei întreprinderi.

(2) Variațiile de valoare care afectează cantitățile de materii speciale de fisiune sunt tratate din punct de vedere contabil în aşa fel încât să nu poată produce nici o pierdere şi nici un beneficiu pentru Comunitate. Riscurile revin în sarcina sau în avantajul deținătorilor.

(3) Soldurile rezultând din operațiunile de mai sus sunt imediat exigibile la solicitarea creditorului.

(4) În sensul prezentului capitol, Agenția este privită ca o întreprindere, în ceea ce priveşte operațiunile derulate în nume propriu.

Articolul 90

În cazul în care situații noi impun acest lucru, dispozițiile prezentului capitol referitoare la dreptul de proprietate al Comunității pot fi adaptate prin decizia unanimă a Consiliului, la propunerea Comisiei şi după consultarea Parlamentului European, la inițiativa unui stat membru sau a Comisiei. Comisia are obligația de a analiza orice solicitare formulată de un stat membru.

Articolul 91

Regimul proprietății aplicabil tuturor obiectelor, materiilor şi bunurilor care nu fac obiectul unui drept de proprietate al Comunității în temeiul prezentului capitol se stabileşte prin legislația fiecărui stat membru.

Capitolul 9
Piața comună nucleară

Articolul 92

Dispozițiile prezentului capitol se aplică bunurilor şi produselor care figurează în listele din anexa IV la prezentul tratat.

Aceste liste pot fi modificate, la inițiativa Comisiei sau a unui stat membru, de către Consiliu, hotărând la propunerea Comisiei.

Articolul 93

Statele membre elimină între ele toate taxele vamale privind importul şi exportul sau taxele cu efect echivalent şi toate restricțiile cantitative atât la import, cât şi la export:

(a) asupra produselor care figurează în listele A^1 şi A^2,

(b) asupra produselor care figurează în lista B, în măsura în care se aplică un tarif vamal comun acestor produse şi dacă sunt însoțite de un certificat eliberat de Comisie care să ateste destinația lor pentru scopuri nucleare.

Cu toate acestea, teritoriile aflate în afara Europei care intră sub jurisdicția unui stat membru pot percepe în continuare taxe vamale la intrare şi ieşire sau taxe cu efect echivalent care au exclusiv caracter fiscal. Nivelele şi regimurile acestor taxe vamale şi taxe nu pot crea discriminări între acest stat şi celelalte state membre.

Articolele 94 şi 95

(Abrogate)

Articolul 96

Statele membre elimină orice restricție bazată pe cetățenie față de cetățenii celorlalte state membre privind accesul la muncile calificate în domeniul nuclear, sub rezerva limitărilor care rezultă din necesitățile fundamentale de ordine publică, de securitate publică şi de sănătate publică.

După consultarea Parlamentului European, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, care solicită în prealabil avizul Comitetului Economic şi Social, poate adopta directivele privind modalitățile de aplicare a prezentului articol.

Articolul 97

Nici o restricție bazată pe cetățenie sau naționalitate nu poate fi impusă persoanelor fizice sau juridice, publice sau private aflate sub jurisdicția unui stat membru care doresc să participe la construcția de instalații nucleare cu caracter științific sau industrial în cadrul Comunității.

Articolul 98

Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a facilita încheierea contractelor de asigurare cu privire la acoperirea riscului atomic.

Consiliul, după consultarea Parlamentului European, adoptă cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, care solicită în prealabil avizul Comitetului Economic şi Social, directivele referitoare la modalitățile de aplicare a prezentului articol.

Articolul 99

Comisia poate formula toate recomandările menite să faciliteze circulația capitalurilor destinate finanțării producțiilor menționate în lista care constituie anexa II la prezentul tratat.

Articolul 100
(Abrogat)

Capitolul 10

Relațiile externe

Articolul 101

În cadrul competențelor sale, Comisia se poate angaja prin încheierea de acorduri sau convenții cu un stat terț, o organizație internațională sau un resortisant aparținând unui stat terț.

Aceste acorduri sau convenții sunt negociate de către Comisie conform directivelor Consiliului; acestea sunt încheiate de Comisie cu aprobarea Consiliului care hotărăşte cu majoritate calificată.

Cu toate acestea, acordurile sau convențiile a căror derulare nu necesită nici o intervenție din partea Consiliului şi poate fi asigurată în limitele bugetului respectiv sunt negociate şi încheiate de Comisie, cu obligația ca aceasta să informeze Consiliul.

Articolul 102

Acordurile sau convențiile încheiate cu un stat terț, o organizație internațională sau un resortisant aparținând unui stat terț, la care sunt părți, pe lângă Comunitate, unul sau mai multe state membre, nu pot intra în vigoare decât după notificarea Comisiei de către toate statele membre interesate a faptului că aceste acorduri sau convenții au devenit aplicabile în conformitate cu dispozițiile dreptului lor intern.

Articolul 103

Statele membre sunt obligate să comunice Comisiei proiectele lor de acorduri sau de convenții cu un stat terț, o organizație internațională sau un resortisant aparținând unui stat terț, în măsura în care aceste acorduri sau convenții au legătură cu domeniul de aplicare al prezentului tratat.

În cazul în care un proiect de acord sau de convenție conține clauze care constituie obstacole în calea aplicării prezentului tratat, Comisia trimite propriile observații statului respectiv în termen de o lună de la primirea comunicării care i-a fost adresată.

Acest stat nu poate încheia acordul sau convenția proiectată decât după ce a înlăturat obiecțiile Comisiei sau s-a conformat hotărârilor prin care Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în procedură de urgență la cererea acestuia, se pronunță asupra compatibilității clauzelor avute în vedere cu dispozițiile prezentului tratat. Cererea poate fi depusă la Curtea de Justiție a Uniunii Europene oricând după primirea de către statul membru a observațiilor Comisiei.

Articolul 104

Orice persoană sau întreprindere care, ulterior datei de 1 ianuarie 1958 sau, pentru statele care aderă, ulterior datei aderării lor, încheie sau reînnoieşte acorduri sau convenții cu un stat terț, o organizație internațională sau un resortisant aparținând unui stat terț nu poate invoca aceste acorduri sau convenții pentru a se sustrage obligațiilor ce îi revin prin prezentul tratat.

Fiecare stat membru ia toate măsurile pe care le consideră necesare pentru a transmite Comisiei, la cererea acesteia, toate informațiile privind acordurile sau convențiile încheiate ulterior datelor menționate la paragraful anterior, în domeniul de aplicare al prezentului tratat, de către orice persoană sau întreprindere cu un stat terț, o organizație internațională sau un resortisant aparținând unui stat terț. Comisia nu poate cere această comunicare decât cu scopul de a verifica dacă aceste acorduri sau convenții nu conțin clauze care să constituie obstacole în calea aplicării prezentului tratat.

La cererea Comisiei, Curtea de Justiție a Uniunii Europene se pronunță asupra conformității acestor acorduri sau convenții cu dispozițiile prezentului tratat.

Articolul 105

Dispozițiile prezentului tratat nu sunt opozabile executării acordurilor sau convențiilor încheiate ulterior datei de 1 ianuarie 1958 sau, pentru statele care aderă, ulterior datei aderării lor, de către un stat membru, o persoană sau o întreprindere cu un stat terț, o organizație internațională sau un resortisant aparținând unui stat terț, în cazul în care aceste acorduri sau convenții au fost comunicate Comisiei în cel mult 30 de zile de la datele menționate.

Cu toate acestea, acordurile sau convenţiile încheiate între 25 martie 1957 şi 1 ianuarie 1958 sau, pentru statele care aderă, între data semnării actului de aderare şi data aderării lor, de către o persoană sau o întreprindere cu un stat terţ, o organizaţie internaţională sau un resortisant aparţinând unui stat terţ nu se pot opune prezentului tratat dacă intenţia de a se sustrage dispoziţiilor acestuia din urmă, în temeiul avizului Curţii de Justiţie a Uniunii Europene care a deliberat la cererea Comisiei, a fost unul din motivele determinante ale acordului sau convenţiei pentru una sau cealaltă dintre părţi.

Articolul 106

Statele membre care, anterior datei de 1 ianuarie 1958 sau, pentru statele care aderă, anterior datei aderării lor, au încheiat acorduri cu state terţe privind colaborarea în domeniul energiei nucleare, au obligaţia ca, împreună cu Comisia, să demareze negocierile necesare cu aceste state terţe pentru a face ca, în măsura în care acest lucru este posibil, Comisia să preia drepturile şi obligaţiile ce decurg din aceste acorduri.

Orice acord nou care rezultă din aceste negocieri necesită consimţământul statului membru sau statelor membre semnatare ale acordurilor menţionate mai sus, precum şi aprobarea Consiliului, care hotărăşte cu majoritate calificată.

TITLUL III

DISPOZIȚII INSTITUȚIONALE ŞI FINANCIARE

Capitolul 1

Aplicarea anumitor dispoziții

din Tratatul privind Uniunea Europeană

şi din Tratatul privind funcționarea

Uniunii Europene

Articolul 106a

(1) Articolul 7, articolele 13-19, articolul 48 alineatele (2)-(5) şi articolele 49 şi 50 din Tratatul privind Uniunea Europeană, articolul 15, articolele 223-236, articolele 237-244, articolul 245, articolele 246-270, articolele 272, 273 şi 274, articolele 277-281, articolele 285-304, articolele 310-320, articolele 322-325 şi articolele 336, 342 şi 344 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum şi Protocolul privind dispozițiile tranzitorii se aplică prezentului tratat.

(2) În cadrul prezentului tratat, trimiterile la Uniune, la „Tratatul privind Uniunea Europeană”, la „Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene” sau la „tratate” cuprinse în dispozițiile prevăzute la alineatul (1), precum și cele din protocoalele anexate atât la tratatele menționate, cât și la prezentul tratat, se interpretează ca trimiteri la Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, și, respectiv, la prezentul tratat.

(3) Dispozițiile din Tratatul privind Uniunea Europeană și din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene nu instituie derogări de la dispozițiile prezentului tratat.

Capitolul 2
Instituțiile Comunității

Secțiunea 1
Parlamentul European

Articolele 107 - 114
(Abrogate)

Secţiunea 2

Consiliul

Articolele 115 - 123

(Abrogate)

Secţiunea 3

Comisia

Articolele 124 - 133

(Abrogate)

Articolul 134

(1) Se instituie pe lângă Comisie un Comitet Ştiinţific şi Tehnic cu caracter consultativ.

Comitetul este obligatoriu consultat în cazurile prevăzute în prezentul tratat. Acesta poate fi consultat în toate cazurile considerate oportune de către Comisie.

(2) Comitetul este alcătuit din patruzeci şi unu de membri, numiţi de Consiliu după consultarea Comisiei.

Membrii Comitetului sunt numiți cu titlu personal pentru o perioadă de cinci ani. Funcțiile lor pot fi reînnoite. Aceştia nu pot fi ținuți de nici un mandat imperativ.

Comitetul Ştiințific şi Tehnic îşi desemnează anual preşedintele şi prezidiul dintre membrii săi.

Articolul 135

Comisia poate desfăşura orice consultări şi poate înființa orice comitete de studii pe care le consideră necesare în vederea îndeplinirii sarcinilor sale.

Secțiunea 4
Curtea de Justiție a Uniunii Europene

Articolele 136 - 143
(Abrogate)

Articolul 144

Curtea de Justiție a Uniunii Europene îşi exercită competența de fond cu privire la:

(a) acțiunile formulate conform articolului 12, în vederea stabilirii condițiilor adecvate de acordare a licențelor sau sublicențelor de către Comisie,

(b) acțiunile formulate de persoane sau întreprinderi împotriva sancțiunilor care le-ar putea fi impuse de către Comisie conform articolului 83.

Articolul 145

În cazul în care Comisia apreciază că o persoană sau o întreprindere a comis o încălcare a prezentului tratat căreia nu îi sunt aplicabile dispozițiile articolului 83, aceasta cere statului membru de care aparține această persoană sau întreprindere să ia măsuri pentru sancționarea încălcării prin aplicarea legislației sale interne.

În cazul în care statul respectiv nu dă curs acestei cereri în termenul stabilit de Comisie, aceasta poate sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru a se constata încălcarea de care este învinuită persoana sau întreprinderea în cauză.

Articolele 146 - 156
(Abrogate)

Articolul 157

Cu excepția cazurilor vizate de dispoziții contrare din prezentul tratat, acțiunile introduse înaintea Curții de Justiție a Uniunii Europene nu au efect suspensiv. Cu toate acestea, în măsura în care consideră că este necesar, Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate ordona suspendarea executării actului atacat.

Articolele 158 - 160
(Abrogate)

Secţiunea 5

Curtea de Conturi

Articolele 160 A - 160 C

(Abrogate)

Capitolul 3

Dispoziţii comune mai multor instituţii

Articolele 161 - 163

(Abrogate)

Articolul 164

Executarea silită este reglementată de normele de procedură civilă în vigoare în statul pe teritoriul căruia are loc această procedură. Decizia este învestită cu formulă executorie, fără îndeplinirea nici unei alte formalităţi decât cea a verificării autenticităţii acestui titlu de către autoritatea naţională pe care guvernul fiecărui stat membru o desemnează în acest scop şi a cărei numire este adusă la cunoştinţa Comisiei, Curţii de Justiţie a Uniunii Europene şi Comitetului de Arbitraj instituit în temeiul articolului 18.

După îndeplinirea acestor formalităţi, la cererea celui interesat, acesta poate proceda la executarea silită sesizând direct organul competent, în conformitate cu legislaţia internă.

Executarea silită nu poate fi suspendată decât în temeiul unei decizii a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Cu toate acestea, controlul legalității măsurilor de executare este de competența instanțelor judecătorești naționale.

Capitolul 4
Comitetul Economic şi Social

Articolele 165 - 170
(Abrogate)

TITLUL IV
DISPOZIȚII FINANCIARE SPECIALE

Articolul 171

(1) Toate veniturile şi cheltuielile Comunității, altele decât cele ale Agenției şi ale întreprinderilor comune, trebuie estimate pentru fiecare exercițiu bugetar şi trebuie înregistrate în bugetul administrativ sau în bugetul pentru cercetări şi investiții.

Veniturile şi cheltuielile fiecărui buget trebuie să fie echilibrate.

(2) Veniturile şi cheltuielile Agenţiei, care funcţionează conform regulilor comerciale, sunt prevăzute într-un buget special.

Condiţiile de estimare, de executare şi de control ale acestor venituri şi cheltuieli sunt stabilite, ţinând cont de statutul Agenţiei, printr-un regulament adoptat conform articolului 322 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene.

(3) Estimarea veniturilor şi a cheltuielilor, precum şi conturile de exploatare şi bilanţurile întreprinderilor comune, referitoare la fiecare exerciţiu, sunt comunicate Comisiei, Consiliului şi Parlamentului European în condiţiile stabilite de statutele acestor întreprinderi.

Articolul 172

(1) *(Abrogat)*

(2) *(Abrogat)*

(3) *(Abrogat)*

(4) Împrumuturile destinate finanţării cercetărilor sau investiţiilor sunt contractate în condiţiile stabilite de Consiliu, care hotărăşte în condiţiile prevăzute la articolul 314 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene.

Comunitatea se poate împrumuta de pe piața de capital a unui stat membru, în cadrul dispozițiilor legale care se aplică emisiunilor interne sau, în lipsa unor astfel de dispoziții într-un stat membru, în cazul în care acest stat membru şi Comisia s-au consultat şi s-au pus de acord cu privire la împrumutul avut în vedere de aceasta.

Acordul autorităților competente ale statului membru nu poate fi refuzat decât în cazul în care există temerea unor perturbări grave ale pieței de capital a acestui stat.

Articolele 173 şi 173 A
(Abrogate)

Articolul 174

(1) Cheltuielile prevăzute în bugetul administrativ cuprind în special:

(a) costurile administrative;

(b) cheltuielile pentru controlul de securitate şi protecția sanitară.

(2) Cheltuielile prevăzute în bugetul pentru cercetări şi investiții cuprind în special:

(a) cheltuielile legate de derularea programului de cercetări al Comunității;

(b) eventuala participare la capitalul Agenției şi la cheltuielile de investiții ale acesteia;

(c) cheltuielile pentru dotarea tehnică a instituțiilor de pregătire;

(d) eventuala participare la întreprinderile comune şi la anumite operațiuni comune.

Articolul 175

(Abrogat)

Articolul 176

(1) Alocările privind cheltuielile pentru cercetări şi investiții cuprind, sub rezerva limitelor care rezultă din programele sau deciziile de cheltuieli care, în temeiul prezentului tratat, necesită unanimitatea Consiliului:

(a) credite de angajament, care acoperă o tranşă constituind o unitate individualizată şi formând un ansamblu coerent;

(b) credite de plată, care constituie limita superioară a cheltuielilor care pot fi plătite în fiecare an pentru acoperirea angajamentelor contractate conform literei a).

(2) Planul de scadențe pentru angajamente şi plăți figurează în anexă la proiectul de buget corespunzător propus de Comisie.

(3) Creditele deschise pentru cheltuieli de cercetare şi investiții sunt împărțite pe capitole care grupează cheltuielile în funcție de natura sau destinația lor şi sunt subdivizate, în măsura în care este necesar, conform regulamentului adoptat în aplicarea articolul 322 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(4) Creditele de plată disponibile sunt reportate exercițiului următor prin decizia Comisiei, cu excepția deciziei contrare a Consiliului.

Articolele 177 - 181

(Abrogate)

Articolul 182

(1) Sub rezerva informării autorităților competente ale statelor interesate, Comisia poate transfera în moneda unuia dintre statele membre activele pe care le deține în moneda unui alt stat membru, în măsura necesară utilizării lor pentru obiectivele cărora le sunt destinate prin prezentul tratat. Comisia evită, în măsura în care este posibil, să efectueze astfel de transferuri, dacă deține active disponibile sau care pot fi mobilizate în monedele de care are nevoie.

(2) Comisia comunică cu fiecare dintre statele membre prin intermediul autorității desemnate de statul în cauză. Pentru efectuarea operațiunilor financiare, Comisia poate recurge la serviciile băncii de emisiune a statului membru în cauză sau la o altă instituție financiară autorizată de acesta.

(3) În ceea ce priveşte cheltuielile de efectuat de către Comunitate în moneda țărilor terțe şi înainte ca bugetele să fie definitiv adoptate, Comisia supune Consiliului un plan cu caracter informativ cu privire la veniturile şi cheltuielile care urmează a fi realizate în diferitele monede.

Acest plan este aprobat de Consiliu care hotărăşte cu majoritate calificată. Acesta poate fi modificat în cursul exercițiului conform aceleiaşi proceduri.

(4) Cedarea către Comisie de devize ale unor țări terțe, necesare executării cheltuielilor trecute în planul menționat la alineatul (3), revine statelor membre conform criteriilor de repartiție stabilite în articolul 172. Devizele țărilor terțe încasate de Comisie sunt cedate statelor membre conform aceloraşi criterii de repartiție.

(5) Comisia poate dispune liber de devizele țărilor terțe care provin din împrumuturile făcute de aceasta în țările respective.

(6) Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, poate permite Agenției şi întreprinderilor comune aplicarea totală sau parțială a regulilor cu privire la regimul schimburilor prevăzute la alineatele precedente şi, eventual, adaptarea acestora la cerințele lor de funcționare.

Articolele 183 - 183 A

(Abrogate)

TITLUL V
DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 184

Comunitatea are personalitate juridică.

Articolul 185

În fiecare dintre statele membre, Comunitatea are cea mai largă capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice de către legislațiile interne; Comunitatea poate, în special, să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile şi imobile şi poate sta în justiție. În acest scop, Comunitatea este reprezentată de Comisie.

Articolul 186

(Abrogat)

Articolul 187

Pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt încredințate, Comisia poate solicita toate informațiile şi poate proceda la toate verificările necesare, în limitele şi condițiile stabilite de Consiliu, în conformitate cu dispozițiile prezentului tratat.

Articolul 188

Răspunderea contractuală a Comunității este reglementată de legea care se aplică contractului în cauză.

În domeniul răspunderii extracontractuale, Comunitatea trebuie să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de către agenții săi în exercitarea funcțiilor lor.

Răspunderea personală a agenților față de Comunitate este reglementată de dispozițiile care stabilesc statutul lor sau regimul care li se aplică.

Articolul 189

Sediul instituțiilor Comunității se stabileşte de comun acord de către guvernele statelor membre.

Articolul 190

(Abrogat)

Articolul 191

Comunitatea beneficiază, pe teritoriul statelor membre, de privilegiile şi imunităţile necesare pentru îndeplinirea misiunii sale în condiţiile prevăzute de Protocolul privind privilegiile şi imunităţile Uniunii Europene.

Articolul 192

Statele membre iau toate măsurile generale sau speciale corespunzătoare pentru a asigura îndeplinirea obligaţiilor care decurg din prezentul tratat sau care decurg din actele întreprinse de instituţiile Comunităţii. Statele membre îi facilitează acesteia îndeplinirea misiunii sale.

Statele membre se abţin de la toate măsurile care ar putea pune în pericol realizarea obiectivelor prezentului tratat.

Articolul 193

Statele membre se angajează să nu supună un diferend cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentului tratat unui alt mod de soluţionare decât cele prevăzute de acesta.

Articolul 194

(1) Membrii instituțiilor Comunității, membrii comitetelor, funcționarii și agenții Comunității, precum și toate celelalte persoane care, prin funcțiile lor sau prin relațiile publice sau private cu instituțiile sau structurile Comunității sau cu întreprinderile comune, sunt chemate să comunice sau să primească fapte, informații, cunoștințe, documente sau obiecte protejate prin secret în temeiul dispozițiilor date de un stat membru sau o instituție a Comunității, sunt obligate, chiar și după încetarea mandatelor sau relațiilor lor, să le păstreze secrete față de toate persoanele neautorizate, precum și față de public.

Fiecare stat membru privește orice încălcare a acestei obligații ca pe un atentat împotriva secretelor sale protejate, ceea ce, atât în privința fondului, cât și a competenței, ține de legislația sa aplicabilă în materie de atentat la siguranța statului sau de divulgare a secretului profesional. Acesta urmărește pe oricare dintre autorii unei astfel de încălcări care ține de jurisdicția sa, la cererea oricărui stat membru implicat sau a Comisiei.

(2) Fiecare stat membru comunică Comisiei toate dispozițiile care reglementează pe teritoriul său clasificarea și secretul informațiilor, cunoștințelor, documentelor sau obiectelor care aparțin domeniului de aplicare a prezentului tratat.

Comisia asigură comunicarea acestor dispoziții celorlalte state membre.

Fiecare stat membru ia toate măsurile corespunzătoare pentru a facilita instaurarea progresivă a unei protecții cât mai uniforme şi cuprinzătoare cu putință a secretelor protejate. Comisia, după consultarea statelor membre implicate, poate adopta toate recomandările în acest scop.

(3) Instituțiile şi structurile Comunității, precum şi întreprinderile comune au obligația de a aplica dispozițiile referitoare la protecția secretelor în vigoare pe teritoriul unde se situează fiecare dintre acestea.

(4) Orice împuternicire de a lua cunoştință de fapte, informații, documente sau obiecte referitoare la domeniul de aplicare a prezentului tratat şi protejate prin secret, acordată fie de către o instituție a Comunității, fie de un stat membru, unei persoane care îşi exercită activitatea în domeniul de aplicare a prezentului tratat, este recunoscută de către fiecare instituție şi fiecare stat membru.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere aplicării dispozițiilor speciale care rezultă din acordurile încheiate între un stat membru şi un stat terț sau o organizație internațională.

Articolul 195

Instituțiile Comunității, precum şi Agenția şi întreprinderile comune trebuie să respecte, în aplicarea prezentului tratat, condițiile puse în privința accesului la minereuri, materii brute şi materii speciale de fisiune prin regulamentele naționale promulgate din motive de ordine sau de sănătate publică.

Articolul 196

Pentru aplicarea prezentului tratat şi cu excepția dispozițiilor contrare ale acestuia:

(a) termenul „persoană" desemnează orice persoană fizică care, total sau parțial, îşi desfăşoară activitățile în domeniul definit de capitolul corespunzător al tratatului;

(b) termenul „întreprindere" desemnează orice întreprindere sau instituție care, total sau parțial, îşi desfăşoară activitățile în aceleaşi condiții, indiferent de statutul său juridic, public sau privat.

Articolul 197

În sensul prezentului tratat:

1. termenul „materii speciale de fisiune” desemnează plutoniu 239, uraniu 233, uraniu îmbogățit cu uraniu 235 sau 233, precum şi orice produs care conține unul sau mai mulți izotopi din cei menționați mai sus şi alte materii de fisiune similare care vor fi stabilite de Consiliu hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei; cu toate acestea, termenul „materii speciale de fisiune” nu se aplică materiilor brute;

2. termenul „uraniu îmbogățit cu uraniu 235 sau 233” desemnează uraniu care conține fie uraniu 235, fie uraniu 233, fie aceşti doi izotopi într-o asemenea cantitate încât raportul dintre suma acestor doi izotopi şi izotopul 238 să fie superioară raportului dintre izotopul 235 şi izotopul 238 în uraniul natural;

3. termenul „materii brute” desemnează uraniul care conține amestecul de izotopi care se găseşte în natură, uraniu al cărui conținut în uraniu 235 este inferior cotelor normale, toriu, toate materiile menționate mai sus sub formă de metal, aliaje, compuşi chimici sau concentrați, orice altă materie care conține una sau mai multe din materiile menționate mai sus, la nivele de concentrație stabilite de Consiliu, care hotărăşte cu majoritate calificată la propunerea Comisiei;

4. termenul „minereuri” desemnează orice minereu care, la nivelele de concentraţie medie stabilite de Consiliu, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, conţine substanţe ce permit, prin tratări chimice şi fizice corespunzătoare, obţinerea materiilor brute, aşa cum sunt definite mai sus.

Articolul 198

Cu excepţia unor dispoziţii contrare, prevederile prezentului tratat se aplică teritoriilor europene ale statelor membre şi teritoriilor aflate în afara Europei supuse jurisdicţiei lor.

Acestea se aplică în egală măsură teritoriilor europene ale căror relaţii externe sunt asumate de un stat membru.

Dispoziţiile prezentului tratat se aplică insulelor Åland în conformitate cu dispoziţiile cuprinse în Protocolul nr. 2 la Actul privind condiţiile de aderare a Republicii Austria, a Republicii Finlanda şi a Regatului Suediei.

Prin derogare de la paragrafele precedente:

(a) prezentul tratat nu se aplică insulelor Feroe.

Prezentul tratat nu se aplică Groenlandei;

(b) prezentul tratat nu se aplică zonelor aflate sub suveranitatea Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord în Cipru;

(c) prezentul tratat nu se aplică ţărilor şi teritoriilor de peste mări aflate în relaţii speciale cu Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord, care nu figurează în lista din anexa II la Tratatul privind Uniunea Europeană şi la Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene;

(d) dispoziţiile prezentului tratat se aplică insulelor anglo-normande şi Insulei Man numai în măsura necesară pentru a asigura aplicarea regimului prevăzut pentru aceste insule în Tratatul privind aderarea unor noi state membre la Comunitatea Economică Europeană şi la Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, semnat la 22 ianuarie 1972.

[litera (e) abrogată]

Articolul 199

Comisia este însărcinată să asigure toate legăturile utile cu organele Organizaţiei Naţiunilor Unite, cu instituţiile lor specializate şi cu instituţiile Organizaţiei Mondiale a Comerţului.
Comisia asigură între altele legăturile oportune cu toate organizaţiile internaţionale.

Articolul 200

Comunitatea stabileşte cu Consiliul Europei toate relaţiile utile de cooperare.

Articolul 201

Comunitatea stabileşte o strânsă colaborare cu Organizaţia de Cooperare şi Dezvoltare Economică, ale cărei modalităţi se stabilesc de comun acord.

Articolul 202

Dispoziţiile prezentului tratat nu împiedică existenţa şi realizarea uniunilor regionale între Belgia şi Luxemburg, ca şi între Belgia, Luxemburg şi Ţările de Jos, în măsura în care obiectivele acestor uniuni regionale nu sunt atinse prin aplicarea prezentului tratat.

Articolul 203

În cazul în care o acţiune a Comunităţii apare ca necesară pentru realizarea unuia dintre obiectivele Comunităţii, fără ca prezentul tratat să fi prevăzut atribuţiile de a acţiona necesare în acest scop, Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei şi după consultarea Parlamentului European, adoptă dispoziţiile corespunzătoare.

Articolele 204 - 205

(Abrogate)

Articolul 206

Comunitatea poate încheia, cu unul sau mai multe state sau organizaţii internaţionale, acorduri de instituire a unei asocieri caracterizate de drepturi şi obligaţii reciproce, de acţiuni comune şi proceduri specifice.

Acordurile în cauză sunt încheiate de Consiliu, hotărând în unanimitate, după consultarea Parlamentului European.

În cazul în care acordurile în cauză necesită modificări ale prezentului tratat, modificările trebuie să fie întâi adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 48 alineatele (2)-(5) din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Articolul 207

Protocoalele care, prin acordul comun al statelor membre, sunt anexate prezentului tratat, fac parte integrantă din acesta.

Articolul 208

Prezentul tratat se încheie pe durată nelimitată.

TITLUL VI

DISPOZIȚII REFERITOARE LA PERIOADA INIȚIALĂ

(Abrogat)

Articolele 209 - 223

(Abrogate)

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 224

Prezentul tratat se ratifică de către Înaltele Părți Contractante în conformitate cu normele lor constituționale. Instrumentele de ratificare se depun pe lângă Guvernul Republicii Italiene.

Prezentul tratat intră în vigoare în prima zi a lunii următoare depunerii instrumentului de ratificare de către ultimul stat semnatar care îndeplineşte această formalitate. Cu toate acestea, în cazul în care această depunere are loc cu mai puțin de cincisprezece zile înainte de începerea lunii următoare, intrarea în vigoare a tratatului se reportează pentru prima zi a celei de a doua luni după data depunerii.

Articolul 225

Prezentul tratat, redactat în exemplar unic, în limba franceză, în limba germană, în limba italiană şi în limba olandeză, cele patru texte având valoare juridică egală, se depune în arhiva Guvernului Republicii Italiene, care emite o copie certificată pentru conformitate fiecăruia dintre guvernele celorlalte state semnatare.

În conformitate cu tratatele de aderare, sunt de asemenea autentice versiunile prezentului tratat în limbile bulgară, cehă, daneză, engleză, estoniană, finlandeză, greacă, irlandeză, letonă, lituaniană, maghiară, malteză, polonă, portugheză, română, slovacă, slovenă, spaniolă şi suedeză.

DREPT CARE, subsemnații plenipotențiari au semnat prezentul tratat.

Întocmit la Roma la douăzeci şi cinci martie una mie nouă sute cincizeci şi şapte.

(lista semnatarilor nu este reprodusă)

ANEXE

ANEXA I

DOMENIUL DE CERCETĂRI PRIVIND ENERGIA NUCLEARĂ CONFORM ARTICOLULUI 4 DIN TRATAT

I Materii prime

1. Metode de prospectare minieră şi de exploatare a minelor speciale care conţin zăcăminte de materii de bază (uraniu, toriu şi alte produse de interes deosebit pentru energia nucleară).

2. Metode de concentrare a acestor materii şi de prelucrare în compuşi puri din punct de vedere tehnic.

3. Metode de prelucrare a acestor compuşi puri din punct de vedere tehnic în compuşi şi metale de calitate nucleară.

4. Metode de prelucrare şi formatare a acestor compuşi şi metale – precum şi a plutoniului, uraniului 235 sau 233 în stare pură sau în asociere cu aceşti compuşi sau metale – de industria chimică, ceramică sau metalurgică în elemente combustibile.

5. Metode de protecţie a acestor elemente de combustibil împotriva agenţilor exteriori de coroziune sau eroziune.

6. Metode de producție, purificare, prelucrare şi conservare a celorlalte materiale speciale din domeniul energiei nucleare, în special:

(a) moderatori precum apa grea, grafitul nuclear, beriliul şi oxidul lui;

(b) elemente de structură precum zirconiu (fără hafniu), niobiu, lantan, titan, beriliu şi oxizii lor, carburi şi alți compuşi utilizabili în domeniul energiei nucleare;

(c) fluide de răcire precum heliu, termofluide organice, sodiu, aliaje sodiu-potasiu, bismut, aliaje plumb-bismut.

7. Metode de separare izotopică:

(a) a uraniului;

(b) a materialelor în cantități ponderabile, care pot fi utilizate la producția de energie nucleară precum litiu 6 şi 7, azot 15, bor 10;

(c) a izotopilor utilizați în cantități mici pentru lucrări de cercetare.

II Fizica aplicată în energia nucleară

1. Fizica teoretică aplicată:

(a) reacţii nucleare de joasă energie, în special reacţii provocate de neutroni;

(b) fisiune;

(c) interacţiunea razelor ionizante şi fotonilor cu materia;

(d) teoria corpurilor solide;

(e) studiul fuziunii, în special cu privire la comportamentul unei plasme ionizate sub acţiunea forţelor electromagnetice şi asupra termodinamicii la temperaturi extrem de ridicate.

2. Fizica experimentală aplicată:

(a) aceleaşi domenii specifice precum cele menţionate la punctul 1 de mai sus;

(b) studiul proprietăţilor elementelor transuraniene care prezintă interes pentru energia nucleară.

3. Calculul reactoarelor:

(a) teoria neutronică macroscopică;

(b) determinări neutronice experimentale: experienţe exponenţiale şi critice;

(c) calcule termodinamice şi de rezistenţă a materialelor;

(d) determinări experimentale corespunzătoare;

(e) cinetica reactoarelor, probleme de control al funcţionării acestora şi experimente corespunzătoare;

(f) calcule de protecţie împotriva radiaţiilor şi experimente corespunzătoare.

III Chimia fizică a reactoarelor

1. Studiul modificărilor de structură fizică şi chimică şi de alterare a calităţii tehnice a diverselor materiale în reactoare sub efectul:

(a) căldurii;

(b) naturii agenţilor la contact;

(c) cauzelor mecanice.

2. Studiul degradărilor şi al altor fenomene provocate prin iradiere:

(a) în elementele de combustibil;

(b) în elementele de structură şi fluidele de răcire;

(c) în moderatori.

3. Chimia analitică şi chimia fizică aplicate părţilor componente ale reactoarelor.

4. Chimia fizică a reactoarelor omogene: radiochimie, coroziune.

IV Tratarea materiilor radioactive

1. Metode de extracţie de plutoniu şi de uraniu 233 din combustibili iradiaţi, de recuperare eventuală de uraniu sau de toriu.

2. Chimia şi metalurgia plutoniului.

3. Metode de extracţie şi chimia celorlalte elemente transuraniene.

4. Metode de extracție și chimia izotopilor radioactivi utili:

(a) produse de fisiune;

(b) obținuți prin iradiere.

5. Concentrarea și conservarea deșeurilor radioactive inutile.

V Aplicații ale elementelor radioactive

Aplicații ale elementelor radioactive ca elemente care provoacă iradierea și elemente prezente ca urme, în următoarele sectoare:

(a) industrie și știință;

(b) terapie și biologie;

(c) agricultură.

VI Studiul efectelor nocive ale radiațiilor asupra ființelor vii

1. Studiul detectării și măsurării radiațiilor nocive.

2. Studiul măsurilor corespunzătoare adecvate de prevenire şi protecţie şi al normelor corespunzătoare de securitate.

3. Studiul terapiei împotriva efectelor radiaţiilor.

VII Echipamente

Studii pentru realizarea şi îmbunătăţirea echipamentelor special destinate, nu numai reactoarelor, ci şi ansamblului instalaţiilor de cercetare şi industriale necesare cercetărilor enumerate mai jos. Se pot menţiona, cu titlu orientativ:

1. Echipamentele mecanice următoare:

(a) pompe pentru fluide speciale;

(b) schimbătoare de căldură;

(c) aparate pentru cercetare fizico-nucleară (cum ar fi sectoarele pentru viteza neutronilor);

(d) aparatură pentru manipulare la distanţă.

2. Echipamentele electrice următoare:

(a) aparatură de detecție și măsurare a radiațiilor, de folosit în special:

- la prospectările miniere,

- la cercetările științifice și tehnice,

- la controlul reactoarelor,

- la protecția sănătății;

(b) aparatură de comandă a reactoarelor;

(c) acceleratoare de particule de joasă energie până la 10 MeV.

VIII Aspecte economice ale producției de energie

1. Studiu comparat, teoretic și experimental al diferitelor tipuri de reactoare.

2. Studiu tehnico-economic al ciclurilor materialelor combustibile.

ANEXA II

SECTOARELE INDUSTRIALE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 41 DIN TRATAT

1. Extracția minereurilor de uraniu şi toriu.

2. Concentrarea acestor minereuri.

3. Tratarea chimică şi rafinarea concentrațiilor de uraniu şi toriu.

4. Prepararea combustibililor nucleari sub toate formele lor.

5. Fabricarea elementelor de combustibil nuclear.

6. Fabricarea de hexafluorură de uraniu.

7. Producerea de uraniu îmbogățit.

8. Tratarea combustibililor iradiați în vederea separării totale sau parțiale de elementele pe care le conțin.

9. Producerea moderatorilor pentru reactoare.

10. Producerea de zirconiu fără hafniu sau a compuşilor de zirconiu fără hafniu.

11. Reactoare nucleare de toate tipurile şi pentru toate scopurile de utilizare.

12. Instalaţii de tratament industrial al deşeurilor radioactive, stabilirea de legături cu una sau mai multe din instalaţiile definite în această listă.

13. Instalaţii semiindustriale pentru pregătirea construcţiei de baze privind sectoarele 3-10.

_____

ANEXA III

AVANTAJE CARE POT FI ACORDATE ÎNTREPRINDERILOR COMUNE ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 48 DIN TRATAT

1. (a) Recunoaşterea caracterului de utilitate publică, în conformitate cu legislaţiile interne, pentru achiziţiile imobiliare necesare amplasării de întreprinderi comune.

   (b) Aplicarea în conformitate cu legislaţiile interne a procedurii de expropriere pentru cauză de utilitate publică în vederea realizării acestor achiziţii în lipsa unui acord amiabil.

2. Acordarea de licenţe prin arbitraj sau din oficiu în temeiul articolelor 17 - 23.

3. Scutirea de orice impozite şi taxe de constituire a întreprinderilor comune şi de orice impozite pe cotele de participare.

4. Scutirea de orice impozite şi taxe de transmitere percepute la achiziţionarea de bunuri imobiliare, precum şi de taxe de transcriere şi înregistrare.

5. Scutirea de orice impozite directe care s-ar putea aplica întreprinderilor comune, bunurilor lor, patrimoniului şi veniturilor acestora.

6. Scutirea de orice taxe vamale şi taxe cu efect echivalent şi de orice interdicţie şi orice restricţie de import sau export, cu caracter economic şi fiscal, cu privire la:

   (a) materialul ştiinţific şi tehnic, cu excepţia materialelor de construcţie şi a materialelor pentru scopuri administrative;

   (b) substanţele care trebuie tratate sau care au fost tratate în cadrul întreprinderilor comune.

7. Facilităţi de schimb prevăzute la articolul 182 alineatul (6).

8. Scutire de restricţii de intrare şi de şedere acordate persoanelor provenind din statele membre, angajate în serviciul întreprinderilor comune, precum şi soţilor/soţiilor şi membrilor de familie aflaţi în întreţinerea acestora.

ANEXA IV

LISTA BUNURILOR ŞI PRODUSELOR PREVĂZUTE DE DISPOZIȚIILE CAPITOLULUI 9 PRIVIND PIAȚA NUCLEARĂ COMUNĂ

Lista A[1]

Minereuri de uraniu a căror concentrație de uraniu natural depăşeşte 5% unități de masă.

Pehblendă a cărei concentrație în uraniu natural depăşeşte 5% unități de masă.

Oxid de uraniu.

Compuşi anorganici de uraniu natural, alții decât oxidul şi hexafluorura.

Compuşi anorganici de uraniu natural.

Uraniu natural brut şi prelucrat.

Aliaje care conțin plutoniu.

Compuşi organici sau anorganici de uraniu îmbogățit cu compuşi organici sau anorganici de uraniu 235.

Compuşi organici sau anorganici de uraniu 233.

Toriu îmbogăţit cu uraniu 233.

Compuşi organici sau anorganici de plutoniu.

Uraniu îmbogăţit cu plutoniu.

Uraniu îmbogăţit cu uraniu 235.

Aliaje care conţin uraniu îmbogăţit cu uraniu 235 sau uraniu 233.

Plutoniu.

Uraniu 233.

Hexafluorură de uraniu.

Monazită.

Minereuri de toriu a căror concentraţie în toriu depăşeşte 20 % în greutate.

Urano-thorianită care conține peste 20 % toriu.

Toriu brut sau prelucrat.

Oxid de toriu.

Compuşi anorganici de toriu, alții decât oxidul.

Compuşi organici de toriu.

Lista A^2

Deuteriu şi compuşii săi (inclusiv apa grea) în care raportul dintre atomii de deuteriu şi atomii de hidrogen este mai mare de 1: 5 000 ca număr.

Parafină grea în care raportul dintre atomii de deuteriu şi atomii de hidrogen este mai mare de 1: 5 000 ca număr.

Amestecuri şi soluţii în care raportul dintre atomii de deuteriu şi atomii de hidrogen este mai mare de 1: 5 000 ca număr.

Reactoare nucleare.

Aparate pentru separarea izotopilor de uraniu prin difuzie gazoasă sau alte tehnici.

Aparate pentru producerea de deuteriu, a compuşilor lui (inclusiv apa grea), derivaţilor, amestecurilor sau soluţiilor cu conţinut în deuteriu şi în care raportul dintre numărul atomilor de deuteriu şi numărul atomilor de hidrogen este mai mare de 1: 5 000:

- aparate care funcţionează pe bază de electroliză a apei,

- aparate care funcţionează pe bază de distilare a apei, a hidrogenului lichid, etc.,

- aparate care funcţionează pe bază de schimb izotopic între hidrogenul sulfurat şi apă, în funcţie de schimbarea de temperatură,

- aparate care funcţionează pe bază de alte tehnici.

Aparate special construite pentru tratarea chimică a materiilor radioactive:

- aparate pentru separarea combustibililor iradiaţi:

  - pe cale chimică (prin solvenţi, prin precipitare, prin schimburi de ioni etc.),

  - pe cale fizică (prin distilare fracţionată etc.),

- aparate pentru tratarea deşeurilor,

- aparate pentru reciclarea combustibililor.

Vehicule special construite pentru transportul produselor cu radioactivitate puternică:

- vagoane şi vagonete pentru orice ecartament de cale ferată,

- camioane,

- transportoare cu motoare,

- remorci şi semiremorci şi alte vehicule fără motor propriu.

Ambalaje prevăzute cu blindaj de protecţie din plumb împotriva radiaţiilor, pentru transport sau stocarea materiilor radioactive.

Izotopi radioactivi artificiali şi compuşii lor anorganici sau organici.

Manipulatoare mecanice comandate la distanţă special construite pentru manipularea substanţelor cu radioactivitate mare:

- aparate mecanice de manipulare, fixe sau mobile, fără a putea fi conduse manual.

Lista B

(Poziție eliminată)

Minereuri de litiu şi concentrați.

Metale de calitate nucleară:

- beriliu (gluciniu) brut,
- bismut brut,
- niobiu (columbiu) brut,
- litiu brut,
- aluminiu brut,
- calciu brut,
- magneziu brut.

Trifluorură de bor.

Acid fluorhidric anhidru.

Trifluorură de clor.

Trifluorură de brom.

Hidroxid de litiu.

Fluorură de litiu.

Clorură de litiu.

Hidrură de litiu.

Carbonat de litiu.

Oxid de beriliu (glucină) de calitate nucleară.

Cărămizi refractare din oxid de beriliu nuclear.

Alte produse refractare din oxid de beriliu de calitate nucleară.

Grafit artificial sub formă de blocuri sau bare cu un conținut în bor egal de unu la un milion sau mai mic şi cu o secțiune microscopică de eficacitate totală de absorbție a neutronilor termici egală cu 5 milibarni /atom sau mai mică.

Izotopi stabili separați artificial.

Separatoare electromagnetice de ioni, inclusiv spectrografele şi spectrometrele de masă.

Simulatoare de reactoare (calculatoare analogice de tip special).

Manipulatoare mecanice la distanță:

- putând fi manipulate (adică utilizate manual ca o unealtă).

Pompe pentru metale în stare lichidă.

Pompe cu vid.

Schimbătoare de căldură special construite pentru o centrală nucleară.

Instrumente pentru detectarea radiațiilor (şi piesele de schimb corespunzătoare) ale unuia din tipurile următoare studiate special pentru, sau putând fi adaptate la detectarea sau măsurarea radiațiilor nucleare, cum sunt particulele alfa şi beta, razele gama, neutronii şi protonii:

- tuburi contoare Geiger şi tuburi contoare proporționale,

- instrumente de detectare sau de măsură care cuprind tuburi Geiger-Müller sau tuburi contoare proporționale,

- camere de ionizare,

- instrumente conținând camere de ionizare,

- aparate de detectare sau de măsură a radiațiilor pentru prospectările miniere, controlul reactoarelor, al aerului, al apei şi al solului,

- tuburi detectoare de neutroni care utilizează bor, trifluorură de bor, hidrogen sau un element de fisiune,

- instrumente de detectare sau de măsură cu tuburi detectoare de neutroni care folosesc bor, trifluorură de bor, hidrogen sau un element de fisiune,

- cristale de scintilație montate sau cu înveliş metalic (scintilatoare solide),

- instrumente de detectare sau de măsură conținând scintilatoare lichide, solide sau gazoase,

- amplificatoare studiate special pentru măsurători nucleare, inclusiv amplificatoarele lineare, preamplificatoarele, "amplificatoarele de împărțire" şi analizatorii (pulse height analysers),

- aparatură de coincidență pentru utilizare cu detectori de radiații,

- electroscoape şi electrometre, inclusiv dozimetrele (dar cu excepția aparatelor destinate instruirii, electroscoapelor simple cu foi metalice, a dozimetrelor special construite pentru a fi utilizate împreună cu aparatele medicale Röntgen şi aparatele de măsură electrostatică),

- aparate care permit măsurarea unui curent mai slab de un micro-microamper,

- tuburi fotomultiplicatoare cu un fotocatod capabil să dea un curent cel puțin egal cu 10 microamperi/lumen şi a cărui amplificare medie este mai mare decât 10^5 şi mai mare decât orice alt sistem de multiplicator electric activat de ioni pozitivi,

- scale şi integratoare electronice pentru detectarea de radiații.

Ciclotroni, generatoare electrostatice de tip «van de Graaf» «Cockcroft şi Walton» acceleratoare lineare şi alte maşini electro-nucleare cu ajutorul cărora o particulă nucleară poate fi accelerată la mai mult de 1 MeV.

Magneți special construiți pentru maşinile şi aparatele menționate mai sus (ciclotroni etc.).

Tuburi de accelerare şi de focalizare din tipurile folosite la spectrometrele şi spectrografele de masă.

Surse electronice intense de ioni pozitivi urmând a fi utilizate împreună cu acceleratoarele de particule, spectrometrele de masă şi alte aparate de acest gen.

Ferestre oglindă antiradiații (geamuri de protecție):

- sticlă turnată sau laminată (oglinzi) [chiar armată sau placată în cursul fabricației], polizată sau şlefuită doar pe o față sau pe ambele fețe în plăci sau foi de formă pătrată sau rectangulară,

- sticlă turnată sau laminată (oglinzi) [şlefuită, polizată sau nu] decupată în alte forme decât pătrate, rectangulare, chiar curbate sau prelucrate altfel (tăiate oblic sau gravate etc.),

- oglinzi sau geamuri de siguranță, de asemenea prelucrate, formate din geam mătuit sau din două sau mai multe straturi de sticlă lipite între ele.

Costume de protecție împotriva radiațiilor sau a contaminărilor radioactive:

- din materiale artificiale,

- din cauciuc,

- din țesături impregnate sau acoperite cu un strat protector:

  - pentru bărbați,

  - pentru femei.

Difenil (dacă este vorba într-adevăr de hidrocarbura aromatică $C_6H_5C_6H_5$).

Trifenil.

ANEXA V

PROGRAMUL INIȚIAL DE CERCETĂRI ŞI DE PREGĂTIRE PREVĂZUT DE ARTICOLUL 215 DIN TRATAT

(Abrogată)

_____

PROTOCOALE

PROTOCOLUL PRIVIND ROLUL PARLAMENTELOR NAȚIONALE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

REAMINTIND faptul că modul în care parlamentele naționale își exercită controlul asupra guvernelor lor respective în ceea ce privește activitățile Uniunii Europene ține de organizarea și practicile constituționale proprii fiecărui stat membru;

DORIND să încurajeze o participare sporită a parlamentelor naționale la activitățile Uniunii Europene și să consolideze capacitatea acestora de a-și exprima punctul de vedere asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene, precum și asupra altor chestiuni care pot prezenta un interes deosebit pentru acestea;

AU CONVENIT cu privire la dispozițiile următoare, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice:

TITLUL I

INFORMAȚII DESTINATE

PARLAMENTELOR NAȚIONALE

Articolul 1

Documentele de consultare ale Comisiei (cărți verzi, cărți albe şi comunicări) se transmit direct de Comisie parlamentelor naționale la data publicării acestora. De asemenea, Comisia transmite parlamentelor naționale şi programul legislativ anual, precum şi orice alt instrument de programare legislativă sau de strategie politică, simultan cu transmiterea acestora Parlamentului European şi Consiliului.

Articolul 2

Proiectele de acte legislative adresate Parlamentului European şi Consiliului se transmit parlamentelor naționale.

În înțelesul prezentului protocol, „proiect de act legislativ” înseamnă propunerile Comisiei, inițiativele unui grup de state membre, inițiativele Parlamentului European, cererile Curții de Justiție, recomandările Băncii Centrale Europene şi cererile Băncii Europene de Investiții, privind adoptarea unui act legislativ.

Proiectele de acte legislative emise de Comisie se transmit direct de Comisie parlamentelor naționale, în acelaşi timp în care se transmit Parlamentului European şi Consiliului.

Proiectele de acte legislative emise de Parlamentul European se transmit direct de Parlamentul European parlamentelor naționale.

Proiectele de acte legislative emise de un grup de state membre, de Curtea de Justiție, de Banca Centrală Europeană sau de Banca Europeană de Investiții se transmit de Consiliu parlamentelor naționale.

Articolul 3

Parlamentele naționale pot adresa președintelui Parlamentului European, al Consiliului şi, respectiv, al Comisiei, un aviz motivat privind conformitatea unui proiect de act legislativ cu principiul subsidiarității, în conformitate cu procedura prevăzută în Protocolul privind aplicarea principiilor subsidiarității şi proporționalității.

În cazul în care un proiect de act legislativ este emis de un grup de state membre, președintele Consiliului transmite avizul sau avizele motivate respective guvernelor statelor membre în cauză.

În cazul în care un proiect de act legislativ este emis de Curtea de Justiție, de Banca Centrală Europeană sau de Banca Europeană de Investiții, președintele Consiliului transmite avizul sau avizele motivate respective instituției sau organului în cauză.

Articolul 4

Se prevede un termen de opt săptămâni între data la care un proiect de act legislativ este pus la dispoziția parlamentelor naționale în limbile oficiale ale Uniunii Europene şi data la care proiectul în cauză este înscris pe ordinea de zi provizorie a Consiliului, în vederea adoptării acestuia sau în vederea adoptării unei poziții în cadrul unei proceduri legislative. Sunt posibile excepții în cazuri de urgență, ale căror motive sunt indicate în actul sau în poziția Consiliului. Cu excepția cazurilor de urgență, motivate în mod corespunzător, nu se poate ajunge la niciun acord asupra unui proiect de act legislativ în cauză în decursul acestor opt săptămâni. Cu excepția cazurilor de urgență motivate în mod corespunzător, se respectă un termen de zece zile între înscrierea unui proiect de act legislativ pe ordinea de zi provizorie a Consiliului şi adoptarea unei poziții.

Articolul 5

Ordinea de zi şi rezultatele şedințelor Consiliului, inclusiv procesele-verbale ale şedințelor în cadrul cărora Consiliul deliberează asupra proiectelor de acte legislative, se transmit direct parlamentelor naționale, simultan cu transmiterea acestora guvernelor statelor membre.

Articolul 6

În cazul în care Consiliul European are în vedere să recurgă la articolul 48 alineatul (7) primul sau al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, parlamentele naționale sunt informate cu privire la inițiativa Consiliului European cu cel puțin şase luni înainte de adoptarea unei decizii.

Articolul 7

Curtea de Conturi transmite raportul său anual parlamentelor naționale, cu titlu informativ, simultan cu transmiterea acestuia Parlamentului European şi Consiliului.

Articolul 8

În cazul în care sistemul parlamentar național nu este monocameral, dispozițiile articolelor 1-7 se aplică camerelor din care acesta este format.

TITLUL II
COOPERAREA INTERPARLAMENTARĂ

Articolul 9

Parlamentul European şi parlamentele naționale definesc împreună organizarea şi promovarea unei cooperări interparlamentare eficiente şi periodice în cadrul Uniunii.

Articolul 10

O conferință a organelor parlamentare specializate în chestiunile Uniunii poate supune atenției Parlamentului European, a Consiliului şi a Comisiei orice contribuție pe care o consideră adecvată. În plus, o astfel de conferință promovează schimbul de informații şi schimbul celor mai bune practici între parlamentele naționale şi Parlamentul European, inclusiv între comisiile specializate ale acestora. De asemenea, conferința organelor parlamentare poate organiza conferințe interparlamentare pe teme specifice, în special pentru a dezbate chestiuni de politică externă şi de securitate comună, inclusiv politica de securitate şi de apărare comună. Contribuțiile conferinței nu angajează parlamentele naționale şi nu aduc atingere poziției acestora.

PROTOCOLUL
PRIVIND STATUTUL CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

DORIND să stabilească Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene prevăzut la articolul 281 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

AU CONVENIT cu privire la dispozițiile următoare, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene şi la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice:

Articolul 1

Curtea de Justiție a Uniunii Europene se constituie şi îşi exercită funcțiile în conformitate cu dispozițiile tratatelor, ale Tratatului de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice (Tratatul CEEA) şi ale prezentului statut.

TITLUL I

STATUTUL JUDECĂTORILOR ŞI AVOCAŢILOR GENERALI

Articolul 2

Înainte de a intra în funcţie, fiecare judecător depune, în faţa Curţii de Justiţie reunită în şedinţă publică, jurământul că îşi va exercita atribuţiile cu deplină imparţialitate şi potrivit conştiinţei sale şi că nu va divulga nimic din secretul deliberărilor.

Articolul 3

Judecătorii beneficiază de imunitate de jurisdicţie. În ceea ce priveşte actele îndeplinite de aceştia, inclusiv cuvintele rostite şi scrise în calitatea lor oficială, judecătorii continuă să beneficieze de imunitate după încetarea funcţiei lor.

Curtea de Justiţie, întrunită în şedinţă plenară, poate ridica imunitatea. În cazul în care decizia se referă la un membru al Tribunalului sau al unui tribunal specializat, Curtea decide după consultarea tribunalului în cauză.

În cazul în care, după ridicarea imunităţii, se declanşează o acţiune penală împotriva unui judecător, acesta poate fi judecat, în oricare stat membru, numai de instanţa care are competenţa de a judeca magistraţii celei mai înalte autorităţi judiciare naţionale.

Articolele 11-14 şi articolul 17 din Protocolul privind privilegiile şi imunităţile Uniunii Europene se aplică judecătorilor, avocaţilor generali, grefierului şi raportorilor adjuncţi ai Curţii de Justiţie a Uniunii Europene, fără a aduce atingere dispoziţiilor privind imunitatea de jurisdicţie a judecătorilor menţionate de paragrafele precedente.

Articolul 4

Judecătorii nu pot exercita nici o funcţie politică sau administrativă.

Aceştia nu pot exercita nici o activitate profesională, fie că este sau nu remunerată, în afara cazului în care Consiliul, hotărând cu majoritate simplă, acordă o derogare cu titlu excepţional.

La instalarea în funcţie, judecătorii îşi iau angajamentul solemn de a respecta, pe durata funcţiei lor şi după încetarea acesteia, obligaţiile care decurg din această funcţie, în special îndatoririle de a da dovadă de onestitate şi de discreţie în acceptarea anumitor poziţii sau avantaje, după încetarea funcţiei lor.

În caz de dubiu în această privinţă, Curtea de Justiţie ia o decizie. În cazul în care decizia se referă la un membru al Tribunalului sau al unui tribunal specializat, Curtea decide după consultarea tribunalului în cauză.

Articolul 5

În afară de schimbarea ordinară şi de deces, funcţia de judecător încetează în mod individual prin demisie.

În caz de demisie a unui judecător, scrisoarea de demisie se adresează preşedintelui Curții de Justiție, pentru a fi transmisă preşedintelui Consiliului. Această ultimă notificare antrenează eliberarea postului.

Cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 6, judecătorul îşi continuă activitatea până la preluarea funcției de către succesorul său.

Articolul 6

Judecătorii pot fi înlăturați din funcție sau declarați decăzuți din dreptul la pensie sau din alte avantaje echivalente numai în cazul în care, în opinia unanimă a judecătorilor şi avocaților generali ai Curții de Justiție, nu mai corespund condițiilor cerute sau nu mai îndeplinesc obligațiile aferente funcției lor. Judecătorul în cauză nu ia parte la aceste deliberări. În cazul în care persoana în cauză este membru al Tribunalului sau al unui tribunal specializat, Curtea decide după consultarea tribunalului în cauză.

Grefierul aduce decizia Curții la cunoştința preşedintelui Parlamentului European şi al Comisiei şi o notifică preşedintelui Consiliului.

În cazul deciziei de înlăturare din funcție a unui judecător, această ultimă notificare antrenează eliberarea postului.

Articolul 7

Judecătorii ale căror funcţii încetează înainte de expirarea mandatului sunt înlocuiţi pentru restul mandatului.

Articolul 8

Dispoziţiile articolelor 2-7 se aplică şi avocaţilor generali.

TITLUL II
ORGANIZAREA CURŢII DE JUSTIŢIE

Articolul 9

În cazul în care, la fiecare trei ani, judecătorii sunt înlocuiţi parţial, se înlocuiesc alternativ câte paisprezece, respectiv treisprezece judecători.

Înlocuirea parţială a avocaţilor generali, care are loc la fiecare trei ani, priveşte de fiecare dată patru avocaţi generali.

Articolul 9a

Judecătorii aleg dintre ei pe preşedintele şi pe vicepreşedintele Curţii de Justiţie, pentru o perioadă de trei ani. Mandatul acestora poate fi reînnoit.

Vicepreşedintele îl asistă pe preşedinte în condiţiile prevăzute de regulamentul de procedură. El îl înlocuieşte pe preşedinte în caz de împiedicare sau în cazul în care funcţia de preşedinte este vacantă.

Articolul 10

Grefierul depune jurământ în faţa Curţii de Justiţie că îşi va exercita funcţiile cu deplină imparţialitate şi potrivit conştiinţei sale şi că nu va divulga nimic din secretul deliberărilor.

Articolul 11

Curtea de Justiţie organizează suplinirea grefierului în cazul în care acesta nu îşi poate exercita funcţia.

Articolul 12

Funcţionari şi personal auxiliar sunt puşi la dispoziţia Curţii de Justiţie, pentru a permite funcţionarea acesteia. Aceştia se subordonează grefierului, care la rândul lui se subordonează preşedintelui.

Articolul 13

La cererea Curţii de Justiţie, Parlamentul European şi Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot dispune numirea unor raportori adjuncţi şi stabili statutul acestora. Raportorii adjuncţi pot fi chemaţi să participe la instrumentarea cauzelor în curs şi să colaboreze cu judecătorul raportor, în condiţii care se stabilesc prin regulamentul de procedură.

Raportorii adjuncţi, aleşi dintre persoane care oferă toate garanţiile de independenţă şi deţin titlurile juridice necesare, se numesc de Consiliu hotărând cu majoritate simplă. Aceştia depun jurământ în faţa Curţii că îşi vor exercita funcţiile cu deplină imparţialitate şi potrivit conştiinţei lor şi că nu vor divulga nimic din secretul deliberărilor.

Articolul 14

Judecătorii, avocaţii generali şi grefierul au reşedinţa la sediul Curţii de Justiţie.

Articolul 15

Curtea de Justiţie funcţionează cu caracter permanent. Durata vacanţei judecătoreşti se stabileşte de Curte, în funcţie de necesităţile serviciului.

Articolul 16

Curtea de Justiţie înfiinţează în cadrul ei camere formate din trei şi din cinci judecători. Judecătorii aleg dintre ei pe preşedinţii camerelor. Preşedinţii camerelor de cinci judecători sunt aleşi pe trei ani. Mandatul acestora poate fi reînnoit o dată.

Marea Cameră este alcătuită din cincisprezece judecători. Aceasta este prezidată de preşedintele Curţii. Din Marea Cameră mai fac parte vicepreşedintele Curţii şi, în condiţiile prevăzute de regulamentul de procedură, trei preşedinţi de cameră formată din cinci judecători, precum şi alţi judecători.

Curtea se întruneşte în Marea Cameră la cererea unui stat membru sau a unei instituţii a Uniunii, care este parte într-un proces.

Curtea se întruneşte în şedinţă plenară atunci când este sesizată în temeiul articolului 228 alineatul (2), articolului 245 alineatul (2), articolului 247 sau articolului 286 alineatul (6) din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene.

În plus, în cazul în care consideră că o cauză cu care este sesizată are o importanţă excepţională, Curtea poate decide, după ascultarea avocatului general, să trimită cauza la şedinţa plenară.

Articolul 17

Deciziile Curţii de Justiţie sunt valabile numai în cazul în care numărul de judecători care participă la deliberări este impar.

Deciziile camerelor formate din trei sau din cinci judecători sunt valabile numai în cazul în care se iau de trei judecători.

Deliberările Marii Camere sunt valabile numai în cazul în care sunt prezenţi unsprezece judecători.

Deliberările Curţii întrunite în Plen sunt valabile numai în cazul în care sunt prezenţi şaptesprezece judecători.

În caz de împiedicare a unuia dintre judecătorii unei camere, se poate face apel la un judecător membru al altei camere, în condiţiile stabilite de regulamentul de procedură.

Articolul 18

Judecătorii şi avocaţii generali nu pot participa la soluţionarea nici unei cauze în care au fost implicaţi anterior ca agenţi, consilieri sau avocaţi ai uneia dintre părţi, sau cu privire la care au fost chemaţi să se pronunţe ca membri ai unui tribunal, ai unei comisii de anchetă sau în oricare altă calitate.

În cazul în care, dintr-un motiv special, un judecător sau un avocat general consideră că nu poate participa la judecarea sau la examinarea unei anumite cauze, acesta îl informează pe preşedinte. În cazul în care preşedintele consideră că un judecător sau un avocat general nu trebuie, dintr-un motiv special, să participe sau să prezinte concluzii într-o anumită cauză, acesta îl informează pe respectivul judecător sau avocat general în acest sens.

În caz de dificultate legată de aplicarea prezentului articol, Curtea de Justiţie hotărăşte.

O parte nu poate invoca cetăţenia unui judecător sau lipsa din componenţa Curţii sau a uneia din camere a unui judecător având aceeaşi cetăţenie cu a sa pentru a cere modificarea compunerii Curţii sau a uneia din camerele sale.

TITLUL III

PROCEDURA ÎN FAȚA CURȚII DE JUSTIȚIE

Articolul 19

Statele membre precum şi instituțiile Uniunii sunt reprezentate în fața Curții de Justiție de un agent numit pentru fiecare cauză; agentul poate fi asistat de un consilier sau de un avocat.

Statele părți la Acordul privind Spațiul Economic European, altele decât statele membre, precum şi Autoritatea de supraveghere AELS menționată de acest acord, sunt reprezentate în acelaşi fel.

Celelalte părți trebuie să fie reprezentate de un avocat.

Numai un avocat autorizat să practice în fața unei instanțe a unui stat membru sau a unui alt stat parte la Acordul privind Spațiul Economic European poate reprezenta sau asista o parte în fața Curții.

Agenții, consilierii şi avocații care compar în fața Curții se bucură de drepturile şi garanțiile necesare exercitării independente a funcției lor, în condiții care se stabilesc prin regulamentul de procedură.

În raporturile cu consilierii şi avocații care se prezintă în fața ei, Curtea se bucură de competențele atribuite în mod normal curților şi tribunalelor, în condiții care se stabilesc prin acelaşi regulament.

Profesorii universitari resortisanți ai statelor membre a căror legislație le recunoaşte dreptul de a pleda se bucură în fața Curții de drepturile acordate avocaților prin prezentul articol.

Articolul 20

Procedura în fața Curții de Justiție constă în două faze: o fază scrisă şi una orală.

Procedura scrisă cuprinde comunicarea adresată părților şi instituțiilor Uniunii ale căror decizii sunt în cauză, cereri, memorii, apărări şi observații şi eventual replici, precum şi toate actele şi documentele ce le susțin sau copiile acestora certificate conform.

Comunicările se fac prin grija grefierului, în ordinea şi la termenele prevăzute de regulamentul de procedură.

Procedura orală cuprinde audierea de către Curte a agenților, consilierilor şi avocaților, a concluziilor avocatului general, precum şi, dacă este necesar, audierea martorilor şi experților.

În cazul în care consideră că respectiva cauză nu pune o problemă nouă de drept, Curtea poate decide, după ascultarea avocatului general, ca aceasta să fie judecată fără concluziile avocatului general.

Articolul 21

Curtea de Justiție este sesizată printr-o cerere adresată grefierului. Cererea trebuie să cuprindă numele şi domiciliul reclamantului, calitatea semnatarului, numele părții sau părților împotriva cărora se înaintează cererea, obiectul litigiului, concluziile şi o expunere sumară a motivelor invocate.

După caz, cererea trebuie să fie însoțită de actul a cărui anulare este cerută sau, în situația menționată la articolul 265 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, de o probă scrisă a datei invitației de a acționa adresate unei instituții, în conformitate cu articolul menționat. În cazul în care aceste acte nu sunt anexate la cerere, grefierul cere părții în cauză să le prezinte într-un termen rezonabil, fără ca decăderea din drepturi să poată fi opusă părții în cazul în care actele sunt prezentate după expirarea termenului de introducere a acțiunii.

Articolul 22

În cazurile menționate la articolul 18 din Tratatul CEEA, Curtea de Justiție este sesizată printr-o acțiune adresată grefierului. Acțiunea trebuie să cuprindă numele şi domiciliul petentului, calitatea semnatarului, menționarea deciziei împotriva căreia este înaintat recursul, părțile adverse, obiectul litigiului, concluziile şi expunerea sumară a motivelor invocate.

Acțiunea trebuie să fie însoțită de o copie certificată pentru conformitate a hotărârii Comitetului de Arbitraj care este atacată.

În cazul în care Curtea respinge acțiunea, decizia Comitetului de Arbitraj devine definitivă.

În cazul în care Curtea anulează decizia Comitetului de Arbitraj, procedura poate fi reluată, eventual la cererea uneia din părți, în fața Comitetului de Arbitraj. Acesta se conformează tuturor deciziilor cu privire la chestiunile de drept pronunțate de Curte.

Articolul 23

În cazurile prevăzute la articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, decizia instanței naționale care își suspendă procedura și sesizează Curtea de Justiție este notificată Curții de către instanța națională respectivă. Această decizie este apoi notificată de către grefierul Curții, părților în cauză, statelor membre și Comisiei, precum și instituției, organului, oficiului sau agenției Uniunii care a adoptat actul a cărui valabilitate sau interpretare este contestată.

În termen de două luni de la data ultimei notificări, părțile, statele membre, Comisia și, dacă este cazul, instituția, organul, oficiul sau agenția Uniunii care a adoptat actul a cărui valabilitate sau interpretare este contestată, are dreptul de a depune la Curte memorii sau observații scrise.

În cazurile menționate la articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, decizia instanței naționale este notificată, prin grija grefierului Curții, și statelor părți la Acordul privind Spațiul Economic European, altele decât statele membre, precum și Autorității de supraveghere AELS menționată în acordul respectiv, care, în cazul în care este vizat unul dintre domeniile de aplicare ale acordului, pot depune la Curte memorii sau observații scrise, în termen de două luni de la data notificării.

În cazul în care un acord privind un domeniu determinat, încheiat de Consiliu cu unul sau mai multe state terțe, prevede că acestea din urmă pot prezenta memorii sau observații scrise în cazul în care o instanță a unui stat membru adresează Curții o întrebare preliminară privind domeniul de aplicare al acordului, decizia instanței naționale referitoare la o astfel de întrebare se notifică, de asemenea, statelor terțe în cauză, care pot depune la Curte, în termen de două luni de la data notificării, memorii sau observații scrise.

*Articolul 23a**

Regulamentul de procedură poate prevedea o procedură accelerată, iar pentru trimiterile preliminare referitoare la spațiul de libertate, securitate şi justiție, o procedură de urgență.

Aceste proceduri pot prevedea, pentru depunerea memoriilor sau a observațiilor scrise, un termen mai scurt decât cel prevăzut la articolul 23 şi, prin derogare de la articolul 20 al patrulea paragraf, judecarea cauzei fără concluziile avocatului general.

În plus, procedura de urgență poate prevedea limitarea părților şi a celorlalte persoane interesate menționate la articolul 23 autorizate să depună memorii sau observații scrise şi, în cazuri de extremă urgență, omiterea fazei scrise a procedurii.

* Articol introdus prin Decizia 2008/79/CE, Euratom (JO L 24, 29.1.2008, p. 42).

Articolul 24

Curtea de Justiție poate cere părților să prezinte toate documentele şi să furnizeze toate informațiile pe care le consideră necesare. În caz de refuz, Curtea ia act de aceasta.

De asemenea, Curtea poate cere statelor membre şi instituțiilor, organelor, oficiilor şi agențiilor care nu sunt părți în cauză toate informațiile pe care le consideră necesare pentru soluționarea procesului.

Articolul 25

În orice moment, Curtea de Justiție poate încredința efectuarea unei expertize oricărei persoane, autorități, birou, comisii sau organizații, la alegerea sa.

Articolul 26

Pot fi audiați martori în condiții care se stabilesc prin regulamentul de procedură.

Articolul 27

Cu privire la martorii care nu se prezintă, Curtea de Justiție beneficiază de puterile acordate în mod normal curților şi tribunalelor şi poate aplica sancțiuni pecuniare, în condiții care se stabilesc prin regulamentul de procedură.

Articolul 28

Martorii şi experții pot fi audiați sub jurământ depus potrivit formulei stabilite de regulamentul de procedură sau modalităților prevăzute de legislația internă a martorului sau a expertului.

Articolul 29

Curtea de Justiție poate ordona ca un martor sau un expert să fie audiat de autoritatea judiciară de la locul său de domiciliu.

Ordonanța se adresează în vederea executării autorității judiciare competente, în condițiile stabilite de regulamentul de procedură. Actele care rezultă din activitatea comisiei rogatorii se înapoiază Curții în aceleaşi condiții.

Curtea suportă cheltuielile, sub rezerva de a le pune, dacă este cazul, în sarcina părților.

Articolul 30

Fiecare stat membru tratează orice încălcare a jurământului de către martori sau experți în același fel ca un delict comis în fața unei instanțe judecătorești naționale competente în materie civilă. În temeiul denunțului Curții de Justiție, statul membru urmărește în justiție pe autorii acestui delict în instanța națională competentă.

Articolul 31

Ședința este publică, cu excepția cazurilor în care, din motive grave, Curtea de Justiție decide altfel, din oficiu sau la cererea părților.

Articolul 32

În cursul dezbaterilor, Curtea de Justiție poate audia experți, martori, precum și părțile. Cu toate acestea, părțile pot pleda numai prin reprezentanții lor.

Articolul 33

La fiecare ședință se întocmește un proces verbal semnat de președinte și de grefier.

Articolul 34

Rolul ședințelor se stabilește de președinte.

Articolul 35

Deliberările Curții de Justiție sunt şi rămân secrete.

Articolul 36

Hotărârile se motivează. Acestea menționează numele judecătorilor care au deliberat.

Articolul 37

Hotărârile se semnează de preşedinte şi de grefier. Acestea se citesc în şedință publică.

Articolul 38

Curtea de Justiție decide cu privire la cheltuielile de judecată.

Articolul 39

Preşedintele Curții de Justiție poate decide, în conformitate cu o procedură sumară care, în măsura în care este necesar, se aplică prin derogare de la anumite reguli din prezentul statut, care se stabileşte prin regulamentul de procedură, cu privire la concluziile care urmăresc fie obținerea suspendării menționate la articolul 278 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene şi la articolul 157 din Tratatul CEEA, fie aplicarea unor măsuri provizorii în temeiul articolului 279 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, fie suspendarea executării silite în conformitate cu articolul 299 al patrulea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sau cu articolul 164 al treilea paragraf din Tratatul CEEA.

Competențele prevăzute la primul paragraf pot fi exercitate, în condițiile stabilite de regulamentul de procedură, de vicepreşedintele Curții de Justiție.

În cazul în care preşedintele şi vicepreşedintele nu pot participa, aceştia vor fi înlocuiți de un alt judecător în condițiile stabilite de regulamentul de procedură.

Ordonanța preşedintelui sau a judecătorului care îl înlocuieşte are doar un caracter provizoriu şi nu prejudecă fondul asupra căruia Curtea se pronunță în acțiunea principală.

Articolul 40

Statele membre şi instituțiile Uniunii pot interveni în litigiile supuse Curții de Justiție.

Organele, oficiile şi agențiile Uniunii, precum şi orice altă persoană dispun de acelaşi drept în cazul în care pot dovedi faptul că au un interes în soluționarea litigiului înaintat Curții. Persoanele fizice sau juridice nu pot interveni în litigiile dintre statele membre, dintre instituțiile Uniunii sau dintre statele membre, pe de-o parte, şi instituțiile Uniunii, pe de altă parte.

Fără a aduce atingere dispozițiilor celui de-al doilea paragraf, statele părți la Acordul privind Spațiul Economic European, altele decât statele membre, precum şi Autoritatea de supraveghere AELS menționată de respectivul acord pot interveni în litigiile supuse Curții în cazul în care acestea se referă la unul dintre domeniile de aplicare ale acestui acord.

Concluziile cererii de intervenție pot avea ca obiect numai susținerea concluziilor uneia dintre părți.

Articolul 41

În cazul în care pârâtul, chemat în judecată în conformitate cu procedura, nu depune concluzii scrise, hotărârea se pronunță în lipsă. Hotărârea poate fi atacată în termen de o lună de la comunicarea ei. În lipsa unei decizii contrare a Curții de Justiție, această opoziție nu suspendă executarea hotărârii pronunțate în lipsă.

Articolul 42

În cazurile şi în condițiile care se stabilesc prin regulamentul de procedură, statele membre, instituțiile, organele, oficiile şi agențiile Uniunii, precum şi orice alte persoane fizice şi juridice pot formula terță opoziție împotriva hotărârilor pronunțate fără ca acestea să fi fost audiate, în cazul în care aceste hotărâri le lezează drepturile.

Articolul 43

În caz de dificultate privind înțelegerea sensului sau a domeniului de aplicare a unei hotărâri, sarcina de a o interpreta revine Curții de Justiție, la cererea unei părți sau a unei instituții a Uniunii al cărei interes este justificat.

Articolul 44

Revizuirea unei hotărâri poate fi cerută Curții de Justiție numai în urma descoperirii unui fapt de natură să aibă o influență decisivă şi care, înainte de pronunțarea hotărârii, era necunoscut Curții şi părții care solicită revizuirea.

Procedura de revizuire este deschisă printr-o hotărâre a Curții care constată în mod expres existența unui fapt nou, recunoaşte că acesta este de natură să conducă la deschiderea revizuirii şi declară cererea ca fiind admisibilă din acest motiv.

Nici o cerere de revizuire nu va putea fi formulată după expirarea unui termen de zece ani de la data hotărârii.

Articolul 45

Regulamentul de procedură va stabili termene care iau în considerare distanța.

În cazul în care cel interesat dovedeşte existența unui caz fortuit sau a unui caz de forță majoră, nu i se poate opune nici o decădere care decurge din expirarea termenelor.

Articolul 46

Acțiunile formulate împotriva Uniunii în materie de răspundere extracontractuală se prescriu după cinci ani de la producerea faptului care a stat la baza lor. Prescripția este întreruptă fie prin cerere de chemare în judecată în fața Curții de Justiție, fie prin cererea prealabilă pe care partea prejudiciată o poate adresa instituției competente a Uniunii. În acest ultim caz, cererea trebuie înaintată în termenul de două luni prevăzut la articolul 263 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene; dacă este cazul, se aplică dispozițiile articolului 265 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Prezentul articol se aplică, de asemenea, în cazul acțiunilor împotriva Băncii Centrale Europene în materie de răspundere extracontractuală.

TITLUL IV
TRIBUNALUL

Articolul 47

Articolul 9 primul paragraf, articolul 9a, articolul 14, articolul 15, articolul 17 primul, al doilea, al patrulea şi al cincilea paragraf şi articolul 18 se aplică Tribunalului şi membrilor acestuia.

Articolul 3 al patrulea paragraf, articolele 10, 11 şi 14 se aplică, *mutatis mutandis*, grefierului Tribunalului.

Articolul 48

Tribunalul se compune din douăzeci şi şapte de judecători.

Articolul 49

Membrii Tribunalului pot fi chemaţi să exercite funcţia de avocat general.

Avocatul general are rolul de a prezenta în şedinţă publică, cu deplină imparţialitate şi în deplină independenţă, concluziile motivate cu privire la anumite cauze înaintate Tribunalului, pentru a-l asista în îndeplinirea misiunii sale.

Criteriile de selecţie a cauzelor, precum şi metodele de desemnare a avocaţilor generali se stabilesc prin regulamentul de procedură al Tribunalului.

Un membru al Tribunalului chemat să exercite funcţia de avocat general într-o cauză nu poate lua parte la judecarea acelei cauze.

Articolul 50

Tribunalul se întruneşte în camere compuse din trei sau din cinci judecători. Judecătorii aleg dintre ei pe preşedinţii camerelor. Preşedinţii camerelor de cinci judecători sunt aleşi pe trei ani. Mandatul acestora poate fi reînnoit o dată.

Regulamentul de procedură stabileşte compunerea camerelor şi repartizarea cauzelor către acestea. În anumite cazuri, stabilite de regulamentul de procedură, Tribunalul se poate întruni în şedinţă plenară sau cu judecător unic.

Regulamentul de procedură poate prevedea de asemenea ca Tribunalul să se întrunească în Marea Cameră, în cazurile şi în condiţiile prevăzute de acest regulament.

Articolul 51

Prin derogare de la regula prevăzută la articolul 256 alineatul (1) din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, se rezervă Curţii de Justiţie acţiunile menţionate la articolele 263 şi 265 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, atunci când acestea sunt introduse de un stat membru împotriva:

(a) unui act sau a unei abţineri de a hotărî a Parlamentului European sau a Consiliului, sau a celor două instituţii împreună, cu excepţia:

- deciziilor adoptate de Consiliu conform articolului 108 alineatul (2) al treilea paragraf din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene;

- actelor Consiliului adoptate în temeiul unui regulament al Consiliului privind măsuri de apărare comercială în sensul articolului 207 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene;

- actelor Consiliului prin care acesta îşi exercită competenţele de executare în conformitate cu articolul 291 alineatul (2) din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene;

(b) unui act sau a unei abţineri de a hotărî a Comisiei în temeiul articolului 331 alineatul (1) din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene.

Se rezervă Curţii, de asemenea, acţiunile menţionate la aceleaşi articole, atunci când acestea sunt introduse de o instituţie a Uniunii împotriva unui act sau a unei abţineri de a hotărî a Parlamentului European sau a Consiliului, a celor două instituţii împreună sau a Comisiei sau sunt introduse de o instituţie a Uniunii împotriva unui act sau a unei abţineri de a hotărî a Băncii Centrale Europene.

Articolul 52

Preşedintele Curţii de Justiţie şi preşedintele Tribunalului stabilesc de comun acord modul în care funcţionarii şi ceilalţi membri ai personalului repartizat Curţii îşi desfăşoară activitatea în cadrul Tribunalului, pentru a-i asigura funcţionarea. Anumiţi funcţionari sau membri ai personalului auxiliar se subordonează grefierului Tribunalului, care la rândul lui se subordonează preşedintelui Tribunalului.

Articolul 53

Procedura în faţa Tribunalului este reglementată de titlul III.

Procedura în fața Tribunalului este precizată şi completată, în măsura necesară, de regulamentul său de procedură. Regulamentul de procedură poate face derogare de la articolul 40 al patrulea paragraf şi de la articolul 41 pentru a ține seama de specificul contenciosului în domeniul proprietății intelectuale.

Prin derogare de la articolul 20 al patrulea paragraf, avocatul general îşi poate prezenta concluziile motivate, în scris.

Articolul 54

În cazul în care o cerere sau un alt act de procedură adresat Tribunalului se depune, din greşeală, la grefierul Curții de Justiție, acesta îl transmite imediat grefierului Tribunalului; în mod similar, în cazul în care o cerere sau un alt act de procedură adresat Curții se depune, din greşeală, la grefierul Tribunalului, acesta îl transmite imediat grefierului Curții.

În cazul în care constată că nu are competența de a soluționa o cauză care ține de competența Curții, Tribunalul o transmite Curții; în mod similar, în cazul în care constată că o cauză ține de competența Tribunalului, Curtea o transmite acestuia, care nu îşi mai poate declina competența în acest caz.

Atunci când Curtea şi Tribunalul sunt sesizate cu cauze având acelaşi obiect, care ridică aceeaşi chestiune de interpretare sau care pun în discuţie validitatea aceluiaşi act, Tribunalul, după audierea părţilor, poate suspenda procedura până la pronunţarea hotărârii de către Curte sau, atunci când acţiunea este introdusă în temeiul articolului 263 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, îşi poate declina competenţa pentru a permite Curţii să se pronunţe cu privire la aceste acţiuni. În aceeaşi situaţie, Curtea poate, de asemenea, decide să suspende procedura; în acest caz, procedura în faţa Tribunalului continuă.

Atunci când un stat membru şi o instituţie a Uniunii contestă acelaşi act, Tribunalul îşi declină competenţa, astfel încât Curtea să se poată pronunţa cu privire la aceste acţiuni.

Articolul 55

Deciziile Tribunalului prin care se finalizează judecata, prin care se soluţionează parţial fondul unui litigiu, prin care se pune capăt unui incident de procedură referitor la o excepţie de necompetenţă sau de inadmisibilitate se notifică de grefierul Tribunalului tuturor părţilor, precum şi tuturor statelor membre şi instituţiilor Uniunii, chiar în cazul în care acestea nu au intervenit în litigiul înaintat Tribunalului.

Articolul 56

Deciziile Tribunalului prin care se finalizează judecata, prin care se soluţionează parţial fondul unui litigiu, prin care se pune capăt unui incident de procedură referitor la o excepţie de necompetenţă sau de inadmisibilitate pot fi atacate cu recurs la Curtea de Justiţie în termen de două luni de la notificarea deciziei atacate.

Recursul poate fi introdus de oricare parte ale cărei concluzii au fost respinse, în totalitate sau în parte. Cu toate acestea, părțile care intervin, altele decât statele membre şi instituțiile Uniunii pot introduce acest recurs numai în cazul în care decizia Tribunalului le priveşte în mod direct.

Cu excepția litigiilor între Uniune şi agenții săi, recursul poate fi introdus, de asemenea, de statele membre şi de instituțiile Uniunii care nu au intervenit în litigiul înaintat Tribunalului. În acest caz, statele membre şi instituțiile se află într-o poziție identică cu cea a statelor membre sau a instituțiilor care intervin în primă instanță.

Articolul 57

Orice persoană a cărei cerere de intervenție a fost respinsă de Tribunal poate formula un recurs la Curtea de Justiție, în termen de două săptămâni de la comunicarea deciziei de respingere.

Părțile în proces pot introduce în fața Curții un recurs împotriva deciziilor Tribunalului pronunțate în temeiul articolelor 278 sau 279 sau al articolului 299 al patrulea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, sau al articolelor 157 sau 164 al treilea paragraf din Tratatul CEEA, în termen de două luni de la notificarea acestor decizii.

Recursurile menționate la primul şi al doilea paragraf din prezentul articol se judecă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 39.

Articolul 58

Recursul înaintat Curții de Justiție se limitează la chestiuni de drept. Acesta poate fi întemeiat pe motive care privesc lipsa de competență a Tribunalului, neregularități ale procedurii în fața Tribunalului care aduc atingere intereselor recurentului, precum şi încălcarea dreptului Uniunii de către Tribunal.

Recursul nu poate privi exclusiv taxele şi cheltuielile de judecată.

Articolul 59

În caz de recurs împotriva unei decizii a Tribunalului, procedura în fața Curții de Justiție constă în o fază scrisă şi o fază orală. În condițiile stabilite de regulamentul de procedură, Curtea se poate pronunța fără procedură orală, după ascultarea avocatului general şi a părților.

Articolul 60

Fără a aduce atingere articolelor 278 şi 279 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sau articolului 157 din Tratatul CEEA, recursul nu are efect suspensiv.

Prin derogare de la articolul 280 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, deciziile Tribunalului care anulează un regulament intră în vigoare numai după expirarea termenului menționat la articolul 56 primul paragraf din prezentul statut sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs, după respingerea acestuia, fără a aduce atingere dreptului vreunei părți de a cere Curții de Justiție, în temeiul articolelor 278 şi 279 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sau al articolului 157 din Tratatul CEEA, suspendarea efectelor regulamentului anulat sau prescrierea oricărei alte măsuri provizorii.

Articolul 61

În cazul în care recursul este întemeiat, Curtea de Justiție anulează decizia Tribunalului. În acest caz, Curtea poate fie să soluționeze ea însăşi în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia.

În caz de trimitere spre rejudecare, Tribunalul este legat de chestiunile de drept soluționate prin decizia Curții.

În cazul în care un recurs introdus de un stat membru sau de o instituție a Uniunii care nu a intervenit în litigiul aflat în fața Tribunalului este întemeiat, Curtea poate indica, în cazul în care se consideră necesar, acele efecte ale deciziei anulate a Tribunalului care trebuie considerate ca definitive pentru părțile în litigiu.

Articolul 62

În cazurile prevăzute la articolul 256 alineatele (2) şi (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, primul avocat general poate, în cazul în care consideră că există un risc grav pentru unitatea sau coerența dreptului Uniunii, să propună Curții de Justiție reexaminarea deciziei Tribunalului.

Propunerea trebuie făcută în termen de o lună de la pronunțarea deciziei Tribunalului. În termen de o lună de la prezentarea propunerii de către primul avocat general, Curtea decide dacă este cazul sau nu să reexamineze decizia.

Articolul 62a

Curtea de Justiție hotărăşte în chestiunile care fac obiectul reexaminării printr-o procedură urgentă, pe baza dosarului care îi este transmis de Tribunal.

Cei interesați, menționați la articolul 23 din prezentul statut, şi, în cauzele prevăzute la articolul 256 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, părțile din procedura în fața Tribunalului au dreptul să depună în fața Curții memorii sau observații scrise privind chestiunile care fac obiectul reexaminării în termenul stabilit în acest scop.

Curtea poate dispune deschiderea procedurii orale înainte de a se pronunța asupra cauzei.

Articolul 62b

În cazurile prevăzute la articolul 256 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, fără a aduce atingere articolelor 278 şi 279 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, propunerea de reexaminare şi decizia de deschidere a procedurii de reexaminare nu au efect suspensiv. În cazul în care Curtea de Justiție constată că hotărârea Tribunalului aduce atingere unității sau coerenței dreptului Uniunii, aceasta trimite cauza spre rejudecare Tribunalului, care este ținut de dezlegarea dată chestiunilor de drept de către Curte; Curtea poate preciza care dintre efectele deciziei Tribunalului urmează a fi considerate definitive în raport cu părțile aflate în litigiu. Cu toate acestea, dacă soluția litigiului decurge, având în vedere soluția pronunțată în reexaminare, din constatările privind faptele pe care s-a bazat decizia Tribunalului, Curtea hotărăşte definitiv.

În cazurile menționate la articolul 256 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în lipsa unei propuneri de reexaminare sau a unei decizii de deschidere a procedurii de reexaminare, răspunsul sau răspunsurile date de Tribunal chestiunilor deduse judecății sale produc efecte la epuizarea termenelor prevăzute în acest scop la articolul 62 al doilea paragraf. În cazul deschiderii unei proceduri de reexaminare, răspunsul sau răspunsurile care fac obiectul reexaminării produc efecte la încheierea acestei proceduri, cu excepția cazului în care Curtea stabileşte altfel. În cazul în care Curtea constată că decizia Tribunalului aduce atingere unității sau coerenței dreptului Uniunii, răspunsul dat de Curte la chestiunile care fac obiectul reexaminării înlocuieşte decizia pronunțată de Tribunal.

TITLUL IVa
TRIBUNALELE SPECIALIZATE

Articolul 62c

Dispoziţiile referitoare la competenţa, compunerea, organizarea şi procedura tribunalelor specializate constituite în temeiul articolului 257 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene sunt stabilite în anexa la prezentul statut.

Parlamentul European şi Consiliul, hotărând în conformitate cu articolul 257 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, pot să afecteze judecători ad-interim pe lângă tribunalele specializate pentru a suplini absenţa unor judecători care, fără a se afla într-o situaţie de invaliditate considerată totală, sunt împiedicaţi totuşi pentru o lungă perioadă de timp să participe la soluţionarea cauzelor. În acest caz, Parlamentul European şi Consiliul stabilesc condiţiile în care sunt numiţi judecătorii ad-interim, drepturile şi obligaţiile acestora, modalităţile potrivit cărora îşi exercită funcţia şi împrejurările care pun capăt acesteia.

TITLUL V
DISPOZIŢII FINALE

Articolul 63

Regulamentele de procedură ale Curţii de Justiţie şi Tribunalului cuprind toate dispoziţiile necesare aplicării şi, dacă este cazul, completării prezentului statut.

Articolul 64

Normele privind regimul lingvistic aplicabil Curții de Justiție a Uniunii Europene se stabilesc printr-un regulament al Consiliului, care hotărăşte în unanimitate. Regulamentul menționat se adoptă fie la cererea Curții de Justiție şi după consultarea Comisiei şi a Parlamentului European, fie la propunerea Comisiei şi după consultarea Curții de Justiție şi a Parlamentului European.

Până la adoptarea normelor menționate anterior, se aplică în continuare dispozițiile regulamentului de procedură al Curții de Justiție şi ale regulamentului de procedură al Tribunalului referitoare la regimul lingvistic. Prin derogare de la articolele 253 şi 254 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, dispozițiile în cauză se pot modifica sau abroga numai cu aprobarea unanimă a Consiliului.

ANEXA I

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE

Articolul 1

Tribunalul Funcției Publice a Uniunii Europene, denumit în continuare „Tribunalul Funcției Publice”, exercită în primă instanță competențe în litigiile dintre Uniune şi funcționarii acesteia în temeiul articolului 270 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, inclusiv în litigiile dintre orice organe, oficii sau agenții şi funcționarii acestora pentru care competența este atribuită Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Articolul 2

(1) Tribunalul Funcției Publice este alcătuit din şapte judecători. La cererea Curții de Justiție, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, poate să mărească numărul de judecători.

Judecătorii sunt numiți pentru o perioadă de şase ani. Judecătorii al căror mandat se încheie pot fi numiți din nou.

Orice post vacant este completat prin numirea unui nou judecător pe o perioadă de şase ani.

(2) În plus față de judecătorii menționați la alineatul (1) primul paragraf, sunt desemnați judecători ad-interim pentru a suplini absența judecătorilor care, fără a se afla într-o situație de invaliditate considerată totală, sunt împiedicați totuşi pentru o lungă perioadă de timp să participe la soluționarea cauzelor.

Articolul 3

(1) Judecătorii sunt numiți de Consiliu, hotărând în conformitate cu articolul 257 al patrulea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, după consultarea comitetului prevăzut de prezentul articol. La numirea judecătorilor, Consiliul asigură o componență cât mai echilibrată a Tribunalului Funcției Publice pe criteriul geografic cât mai extins posibil dintre resortisanții statelor membre şi în ceea ce priveşte sistemele juridice naționale reprezentate.

(2) Orice persoană care este cetățean al Uniunii Europene şi îndeplineşte condițiile prevăzute la articolul 257 al patrulea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene îşi poate prezenta candidatura. Consiliul, hotărând la recomandarea Curții de Justiție, determină condițiile şi modalitățile de depunere şi de prelucrare a acestor candidaturi.

(3) Se constituie un comitet alcătuit din şapte persoane selectate dintre foşti membri ai Curții de Justiție şi ai Tribunalului şi dintre jurişti recunoscuți pentru competențele lor. Desemnarea membrilor comitetului şi normele de funcționare sunt determinate de Consiliu, hotărând la recomandarea preşedintelui Curții de Justiție.

(4) Comitetul îşi dă avizul asupra caracterului corespunzător al candidaților de a exercita funcția de judecător al Tribunalului Funcției Publice. Comitetul ataşează avizului său o listă de candidați care dețin cea mai potrivită experiență de nivel înalt. O astfel de listă conține numele a cel puțin de două ori mai mulți candidați față de numărul judecătorilor ce urmează a fi numiți de Consiliu.

Articolul 4

(1) Judecătorii aleg dintre ei preşedintele Tribunalului Funcţiei Publice pentru un mandat de trei ani. Preşedintele poate fi reales.

(2) Tribunalul Funcţiei Publice judecă în camere formate din trei judecători. În anumite cazuri prevăzute de regulamentul său de procedură, cauzele pot fi judecate în şedinţă plenară, în cameră alcătuită din cinci judecători sau de un judecător unic.

(3) Preşedintele Tribunalului Funcţiei Publice prezidează plenul şi camera formată din cinci judecători. Preşedinţii camerelor formate din trei judecători sunt desemnaţi în condiţiile precizate la alineatul (1). În cazul în care preşedintele Tribunalului Funcţiei Publice face parte dintr-o cameră formată din trei judecători, acesta prezidează această cameră.

(4) Competenţele plenului şi cvorumul necesar, precum şi compunerea camerelor şi repartizarea cauzelor sunt reglementate prin regulamentul de procedură.

Articolul 5

Articolele 2-6, 14, 15, articolul 17 primul, al doilea şi al cincilea paragraf, precum şi articolul 18 din Statutul Curţii de Justiţie a Uniunii Europene se aplică Tribunalului Funcţiei Publice şi membrilor acestuia.

Jurământul la care se face referire la articolul 2 din statut este depus în fața Curții de Justiție, iar deciziile prevăzute la articolele 3, 4 şi 6 sunt adoptate de Curtea de Justiție, după consultarea Tribunalului Funcției Publice.

Articolul 6

(1) Tribunalul Funcției Publice este sprijinit de serviciile din cadrul Curții de Justiție şi Tribunalului. Preşedintele Curții de Justiție sau, după caz, preşedintele Tribunalului stabileşte, de comun acord cu preşedintele Tribunalului Funcției Publice, condițiile în care funcționarii şi ceilalți agenți de pe lângă Curte sau Tribunal îşi aduc contribuția la funcționarea Tribunalului Funcției Publice. Anumiți funcționari sau alți agenți sunt subordonați grefierului Tribunalului Funcției Publice, sub autoritatea preşedintelui Tribunalului menționat.

(2) Tribunalul Funcției Publice numeşte grefierul şi stabileşte statutul acestuia. Articolul 3 al patrulea paragraf şi articolele 10, 11 şi 14 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene se aplică grefierului Tribunalului respectiv.

Articolul 7

(1) Procedura în fața Tribunalului Funcției Publice este reglementată de titlul III din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, cu excepția articolelor 22 şi 23. În măsura în care este necesar, procedura este completată şi detaliată în regulamentul de procedură.

(2) Dispoziţiile referitoare la regimul lingvistic al Tribunalului se aplică şi Tribunalului Funcţiei Publice.

(3) Faza scrisă a procedurii cuprinde prezentarea cererii şi a memoriului în apărare, cu excepţia cazului în care Tribunalul Funcţiei Publice hotărăşte că este necesar un al doilea schimb de memorii scrise. Atunci când are loc un al doilea schimb de memorii, Tribunalul Funcţiei Publice poate decide, cu acordul părţilor, să se pronunţe fără procedură orală.

(4) În toate etapele procedurii, inclusiv în momentul depunerii cererii, Tribunalul Funcţiei Publice poate examina posibilităţile unei soluţionări pe cale amiabilă a litigiului şi poate încerca facilitarea unei asemenea soluţionări.

(5) Tribunalul Funcţiei Publice se pronunţă cu privire la cheltuielile de judecată. Sub rezerva dispoziţiilor specifice din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenţii este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

Articolul 8

(1) Atunci când o cerere sau un alt act de procedură adresat Tribunalului Funcţiei Publice este depus din greşeală la grefierul Curţii de Justiţie sau al Tribunalului, acesta va fi transmis de îndată de grefierul respectiv grefierului Tribunalului Funcţiei Publice. De asemenea, atunci când o cerere sau un alt act de procedură adresat Curţii sau Tribunalului este depus din greşeală la grefierul Tribunalului Funcţiei Publice, acesta va fi trimis de îndată de grefierul respectiv grefierului Curţii sau celui al Tribunalului.

(2) Atunci când Tribunalul Funcției Publice constată că nu are competența să judece o acțiune care este de competența Curții sau a Tribunalului, Tribunalul Funcției Publice trimite cauza Curții sau Tribunalului. De asemenea, atunci când Curtea sau Tribunalul constată că o cauză este de competența Tribunalului Funcției Publice, instanța sesizată trimite cauza Tribunalului Funcției Publice, care nu-şi mai poate declina competența.

(3) Atunci când Tribunalul Funcției Publice şi Tribunalul sunt sesizate în cauze în care se ridică aceeaşi chestiune de interpretare sau în care este pusă în discuție validitatea aceluiaşi act, Tribunalul Funcției Publice, după audierea părților, poate suspenda procedura până la pronunțarea hotărârii de către Tribunal.

Atunci când Tribunalul Funcției Publice şi Tribunalul sunt sesizate în cauze care au acelaşi obiect, Tribunalul Funcției Publice îşi declină competența, astfel încât Tribunalul să se poată pronunța în aceste cauze.

Articolul 9

Se poate formula recurs în fața Tribunalului în termen de două luni de la notificarea deciziei atacate împotriva deciziilor Tribunalului Funcției Publice prin care se finalizează judecata şi a deciziilor acestuia prin care se soluționează parțial fondul unui litigiu sau prin care se pune capăt unui incident de procedură referitor la o excepție de necompetență sau de inadmisibilitate.

Un asemenea recurs poate fi formulat de oricare dintre părți care cade, în tot sau în parte, în pretenții. Cu toate acestea, intervenienții, alții decât statele membre şi instituțiile Uniunii, pot formula recurs numai atunci când decizia Tribunalului Funcției Publice îi afectează în mod direct.

Articolul 10

(1) Orice persoană a cărei cerere de intervenție a fost respinsă de Tribunalul Funcției Publice poate formula recurs la Tribunal în termen de două săptămâni de la notificarea deciziei de respingere a cererii.

(2) Părțile la procedură pot formula recurs în fața Tribunalului împotriva deciziilor Tribunalului Funcției Publice adoptate în temeiul articolului 278 sau 279 sau al articolului 299 al patrulea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene şi al articolului 157 sau 164 al treilea paragraf din Tratatul CEEA în termen de două luni de la notificarea acestora.

(3) Preşedintele Tribunalului poate să se pronunțe asupra recursurilor formulate în conformitate cu alineatele (1) şi (2), conform unei proceduri sumare care derogă, după cum este necesar, de la unele dintre normele conținute în prezenta anexă şi care va fi prevăzută de regulamentul de procedură al Tribunalului.

Articolul 11

(1) Un recurs în fața Tribunalului este limitat la chestiuni de drept. Acesta poate fi fondat pe lipsa de competență a Tribunalului Funcției Publice, pe încălcarea procedurii în fața Tribunalului care aduce atingere intereselor părții în cauză, cât și pe încălcarea dreptului Uniunii de către Tribunalul Funcției Publice.

(2) Recursul nu poate privi numai cheltuielile de judecată sau partea obligată să le plătească.

Articolul 12

(1) Fără a aduce atingere articolelor 278 și 279 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și articolului 157 din Tratatul CEEA, recursul în fața Tribunalului nu are efect suspensiv.

(2) În cazul unui recurs împotriva unei decizii a Tribunalului Funcției Publice, procedura în fața Tribunalului constă dintr-o fază scrisă și o fază orală. În conformitate cu condițiile prevăzute de regulamentul de procedură, Tribunalul poate, după audierea părților, să se pronunțe fără procedură orală.

Articolul 13

(1) Atunci când recursul este întemeiat, Tribunalul anulează decizia Tribunalului Funcției Publice și se pronunță el însuși asupra litigiului. Acesta trimite cauza Tribunalului Funcției Publice spre rejudecare în cazul în care litigiul nu este în stare de judecată.

(2) Atunci când cauza este trimisă Tribunalului Funcției Publice spre rejudecare, acesta este ținut de dezlegarea dată chestiunilor de drept prin decizia Tribunalului.

PROTOCOLUL PRIVIND STABILIREA SEDIILOR UNOR INSTITUȚII ŞI ALE ANUMITOR ORGANE, OFICII, AGENȚII ŞI SERVICII ALE UNIUNII EUROPENE

REPREZENTANȚII GUVERNELOR STATELOR MEMBRE,

AVÂND ÎN VEDERE articolul 341 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene şi articolul 189 din Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice,

REAMINTIND ŞI CONFIRMÂND decizia adoptată la 8 aprilie 1965 şi fără a aduce atingere deciziilor privind sediul instituțiilor, organelor, oficiilor, agențiilor şi serviciilor viitoare,

AU CONVENIT cu privire la următoarele dispoziții, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene şi la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice,

Articol unic

(a) Parlamentul European are sediul la Strasbourg, unde au loc cele douăsprezece sesiuni plenare lunare, inclusiv sesiunea bugetară. Perioadele sesiunilor plenare suplimentare se țin la Bruxelles. Comisiile Parlamentului European au sediul la Bruxelles. Secretariatul General al Parlamentului European şi serviciile acestuia îşi păstrează sediul la Luxemburg.

(b) Consiliul are sediul la Bruxelles. În timpul lunilor aprilie, iunie şi octombrie, Consiliul îşi ţine sesiunile la Luxemburg.

(c) Comisia are sediul la Bruxelles. Serviciile enumerate la articolele 7, 8 şi 9 din Decizia din 8 aprilie 1965 se stabilesc la Luxemburg.

(d) Curtea de Justiţie a Uniunii Europene are sediul la Luxemburg.

(e) Curtea de Conturi are sediul la Luxemburg.

(f) Comitetul Economic şi Social are sediul la Bruxelles.

(g) Comitetul Regiunilor are sediul la Bruxelles.

(h) Banca Europeană de Investiţii are sediul la Luxemburg.

(i) Banca Centrală Europeană are sediul la Frankfurt.

(j) Oficiul European de Poliţie (Europol) are sediul la Haga.

PROTOCOLUL
PRIVIND PRIVILEGIILE ŞI IMUNITĂŢILE UNIUNII EUROPENE

ÎNALTELE PĂRŢI CONTRACTANTE,

ÎNTRUCÂT, în conformitate cu dispoziţiile articolul 343 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene şi cu articolul 191 din Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (CEEA), Uniunea Europeană şi CEEA beneficiază pe teritoriul statelor membre de privilegiile şi imunităţile necesare pentru îndeplinirea misiunii lor,

AU CONVENIT cu privire la următoarele dispoziţii, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene şi la Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice:

Capitolul I
Patrimoniu, bunuri fixe, active şi operaţiuni
ale Uniunii Europene

Articolul 1

Spaţiile şi clădirile Uniunii sunt inviolabile. Acestea sunt exceptate de la percheziţie, rechiziţie, confiscare sau expropriere. Patrimoniul şi activele Uniunii nu pot face obiectul nici unei măsuri administrative sau judiciare de constrângere fără autorizaţie din partea Curţii de Justiţie.

Articolul 2

Arhivele Uniunii sunt inviolabile.

Articolul 3

Uniunea, activele acestora, veniturile şi alte bunuri sunt scutite de orice impozit direct.

Guvernele statelor membre iau, ori de câte ori este posibil, măsuri corespunzătoare în vederea anulării sau rambursării sumei reprezentând impozitele indirecte şi taxele pe vânzări care intră în preţul bunurilor fixe şi mobile atunci când Uniunea, pentru uz oficial, face achiziţii importante al căror preţ cuprinde impuneri şi taxe de această natură. Totuşi, aplicarea acestor măsuri nu trebuie să aibă drept efect distorsionarea concurenţei în cadrul Uniunii.

Nu se acordă nici o scutire cu privire la impozitele, taxele şi impunerile care nu constituie decât simpla remunerare a serviciilor de utilitate publică.

Articolul 4

Uniunea este scutită de orice taxe vamale, interdicţii şi restricţii la importul şi exportul articolelor destinate uzului lor oficial; articolele astfel importate nu vor fi cedate cu titlu oneros sau gratuit pe teritoriul ţării în care sunt introduse, decât în condiţii permise de guvernul acelei ţări.

Uniunea este de asemenea scutită de orice taxe vamale, interdicții şi restricții la importul şi exportul publicațiilor sale.

Capitolul II
Comunicarea şi permisele de liberă trecere

Articolul 5
(ex-articolul 6)

Pentru comunicările oficiale şi transmiterea tuturor documentelor aferente, instituțiile Uniunii beneficiază, pe teritoriul fiecărui stat membru, de regimul acordat de către statul respectiv misiunilor diplomatice.

Corespondența oficială, precum şi celelalte informații oficiale ale instituțiilor Uniunii nu pot fi cenzurate.

Articolul 6

(ex-articolul 7)

Preşedinţii instituţiilor Uniunii pot emite pentru membrii şi agenţii acestor instituţii permise de liberă trecere a căror formă este stabilită de către Consiliu, hotărând cu majoritate simplă, şi care sunt recunoscute cu titlu valabil de liberă circulaţie de către autorităţile statelor membre. Aceste permise de liberă trecere se eliberează funcţionarilor şi altor agenţi, în condiţiile prevăzute de statutul funcţionarilor Uniunii şi de regimul aplicabil celorlalţi agenţi.

Comisia poate încheia acorduri în vederea recunoaşterii acestor permise de liberă trecere cu titlu valabil de liberă circulaţie pe teritoriul statelor terţe.

Capitolul III

Membrii Parlamentului European

Articolul 7

(ex-articolul 8)

Nu se impun nici un fel de restricţii administrative sau de altă natură în privinţa liberei circulaţii a membrilor Parlamentului European spre locul de desfăşurare a reuniunii Parlamentului European sau la întoarcere.

Membrii Parlamentului European beneficiază în privinţa formalităţilor vamale şi a controlului valutar:

(a) din partea propriului guvern, de aceleaşi facilităţi precum cele recunoscute înalţilor funcţionari aflaţi în străinătate în misiune oficială temporară;

(b) din partea guvernelor celorlalte state membre, de aceleaşi facilităţi precum cele recunoscute reprezentanţilor guvernelor străine în misiune oficială temporară.

Articolul 8

(ex-articolul 9)

Membrii Parlamentului European nu pot fi cercetați, reținuți sau urmăriți datorită opiniilor sau voturilor exprimate în cadrul exercitării funcțiilor lor.

Articolul 9

(ex-articolul 10)

Pe durata sesiunilor Parlamentului European, membrii acestuia beneficiază:

(a) pe teritoriul național, de imunitățile recunoscute membrilor Parlamentului propriei țări;

(b) pe teritoriul oricărui alt stat membru, de exceptare privind orice măsură de detenție sau urmărire penală.

Imunitatea este valabilă inclusiv pe perioada deplasării la locul reuniunii Parlamentului European, cât şi la întoarcere.

Imunitatea nu poate fi invocată în caz de flagrant delict şi nici nu poate constitui o piedică pentru Parlamentul European de a ridica imunitatea unuia dintre membri.

Capitolul IV

Reprezentanţii statelor membre
care participă la lucrările instituţiilor
Uniunii Europene

Articolul 10

(ex-articolul 11)

Reprezentanţii statelor membre care participă la lucrările instituţiilor Uniunii, consilierii acestora şi experţii tehnici beneficiază, pe perioada exercitării funcţiilor lor, a călătoriei spre locul de desfăşurare a reuniunii şi retur, de privilegiile, imunităţile sau facilităţile obişnuite.

Prezentul articol se aplică de asemenea membrilor organelor consultative ale Uniunii.

Capitolul V

Funcționarii și agenții

Uniunii Europene

Articolul 11

(ex-articolul 12)

Pe teritoriul fiecăruia dintre statele membre şi indiferent de cetățenia lor, funcționarii şi agenții Uniunii:

(a) beneficiază de imunitate de jurisdicție pentru actele îndeplinite de aceştia, inclusiv afirmațiile scrise sau verbale în calitatea lor oficială, sub rezerva aplicării dispozițiilor din tratatele care reglementează, pe de o parte, răspunderea funcționarilor şi agenților față de Uniune şi, pe de altă parte, competența Curții de Justiție a Uniunii Europene de a decide asupra litigiilor dintre Uniune şi funcționarii, respectiv alți agenți ai Uniunii; aceştia beneficiază de imunitate şi după încetarea funcțiilor lor;

(b) nu sunt supuşi, nici ei şi nici soții/soțiile sau membrii de familie aflați în întreținerea lor, dispozițiilor privind limitarea imigrației şi formalităților de înregistrare pentru străini;

(c) beneficiază, cu privire la reglementările monetare sau de schimb valutar, de facilitățile recunoscute în mod obişnuit funcționarilor organizațiilor internaționale;

(d) beneficiază de dreptul de a importa, fără taxe vamale, mobilierul şi bunurile personale cu ocazia numirii în funcţie în ţara respectivă şi de dreptul de a-şi reexporta, fără taxe vamale, mobilierul şi bunurile personale la încheierea misiunii în ţara de destinaţie, sub rezerva ca guvernul ţării de destinaţie să considere aceste condiţii, fie într-un caz, fie în celălalt, ca fiind necesare;

(e) beneficiază de dreptul de a importa, fără taxe vamale, automobilele personale, achiziţionate din ţara unde au avut ultima reşedinţă sau din ţara lor de origine în condiţiile pieţei interne din ţara de destinaţie şi de a le reexporta, fără taxe vamale, sub rezerva potrivit căreia, guvernul ţării de destinaţie consideră aceste condiţii, fie într-un caz fie în celălalt, ca fiind necesare.

Articolul 12
(ex-articolul 13)

În condiţiile şi respectând procedura stabilită de Parlamentul European şi de Consiliu, hotărând prin regulamente, în conformitate cu procedura legislativă ordinară şi după consultarea instituţiilor în cauză, toate indemnizaţiile, salariile şi retribuţiile plătite de Uniune funcţionarilor şi altor agenţi ai acesteia sunt impozitate de aceasta.

Sunt scutite de impozite naţionale indemnizaţiile, salariile şi retribuţiile plătite de Uniune propriilor funcţionari şi agenţi.

Articolul 13

(ex-articolul 14)

În vederea aplicării impozitelor pe venituri, pe avere şi pe moştenire, precum şi a convenţiilor de evitare a dublei impuneri încheiate între statele membre ale Uniunii, funcţionarii şi alţi agenţi ai Uniunii care, din motive exclusiv legate de exercitarea funcţiilor lor în serviciul Uniunii, îşi stabilesc reşedinţa pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul în care au domiciliul fiscal la data intrării în serviciul Uniunii, sunt consideraţi atât în statul de reşedinţă, cât şi în cel de domiciliu fiscal ca şi cum şi-ar fi păstrat domiciliul în acest din urmă stat, dacă acesta din urmă este membru al Uniunii. Această dispoziţie se aplică de asemenea soţului/soţiei, în măsura în care acesta/aceasta nu desfăşoară activităţi profesionale proprii, precum şi copiilor aflaţi în întreţinerea şi în grija persoanelor prevăzute de prezentul articol.

Bunurile mobile aparţinând persoanelor prevăzute la paragraful anterior şi care se află pe teritoriul statului de şedere sunt scutite de impozit pe succesiuni în acest stat; pentru stabilirea acestui impozit, bunurile mobile se consideră ca aflându-se în statul de domiciliu fiscal, sub rezerva drepturilor statelor terţe şi a aplicării eventuale a dispoziţiilor şi convenţiilor internaţionale referitoare la dubla impunere.

Domiciliile dobândite numai în scopul exercitării de funcţii în serviciul altor organizaţii internaţionale nu sunt avute în vedere în aplicarea dispoziţiilor prezentului articol.

Articolul 14

(ex-articolul 15)

Parlamentul European şi Consiliul, hotărând prin regulamente, în conformitate cu procedura legislativă ordinară şi după consultarea instituţiilor în cauză, stabilesc regimul prestaţiilor sociale aplicabile funcţionarilor şi altor agenţi ai Uniunii.

Articolul 15

(ex-articolul 16)

Parlamentul European şi Consiliul, hotărând prin regulamente, în conformitate cu procedura legislativă ordinară şi după consultarea celorlalte instituţii interesate, stabilesc categoriile de funcţionari şi alţi agenţi ai Uniunii cărora li se aplică, total sau parţial, dispoziţiile articolului 11, articolului 12 paragraful al doilea şi articolului 13.

Numele, poziţiile şi adresele funcţionarilor care fac parte din aceste categorii sunt comunicate periodic guvernelor statelor membre.

Capitolul VI

Privilegiile şi imunităţile misiunilor statelor terţe

acreditate pe lângă Uniunea Europeană

Articolul 16

(ex-articolul 17)

Statul membru pe teritoriul căruia se află sediul Uniunii acordă misiunilor statelor terţe acreditate pe lângă Uniune imunităţile diplomatice obişnuite.

Capitolul VII

Dispoziţii generale

Articolul 17

(ex-articolul 18)

Privilegiile, imunităţile şi facilităţile sunt acordate funcţionarilor şi altor agenţi ai Uniunii exclusiv în interesul acesteia din urmă.

Fiecare instituţie a Uniunii are libertatea de a ridica imunitatea acordată unui funcţionar sau agent în toate cazurile în care apreciază că ridicarea acestei imunităţii nu contravine intereselor Uniunii.

Articolul 18

(ex-articolul 19)

În aplicarea prezentului protocol, instituțiile Uniunii acționează de comun acord cu autoritățile responsabile ale statelor membre interesate.

Articolul 19

(ex-articolul 20)

Articolele 11-14 şi articolul 17 se aplică preşedintelui Consiliului european.

Acestea se aplică, de asemenea, membrilor Comisiei.

Articolul 20

(ex-articolul 21)

Articolele 11-14 şi articolul 17 se aplică judecătorilor, avocaților generali, grefierului şi raportorilor adjuncți ai Curții de Justiție a Uniunii Europene, fără să aducă atingere dispozițiilor articolului 3 din Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la imunitatea de jurisdicție a judecătorilor şi avocaților generali.

Articolul 21

(ex-articolul 22)

Prezentul protocol se aplică şi Băncii Europene de Investiţii, membrilor organelor acesteia, personalului ei şi reprezentanţilor statelor membre, care participă la lucrările acesteia, fără a aduce atingere dispoziţiilor protocolului privind statutul acesteia.

Totodată, Banca Europeană de Investiţii va fi scutită de orice impunere fiscală şi de altă natură cu ocazia majorărilor capitalului său, precum şi de diversele formalităţi pe care le comportă aceste operaţiuni în statul în care îşi are sediul. De asemenea, eventuala ei dizolvare şi lichidare nu vor atrage după sine nici un fel de impunere. În afară de aceasta, în măsura în care se desfăşoară în condiţii statutare, activitatea Băncii şi a organelor acesteia nu va fi supusă impozitelor pe cifra de afaceri.

Articolul 22

(ex-articolul 23)

Prezentul protocol se aplică de asemenea Băncii Centrale Europene, membrilor organelor sale şi personalului său, fără a aduce atingere dispoziţiilor din Protocolul privind Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale şi al Băncii Centrale Europene.

În plus, Banca Centrală Europeană va fi exonerată de orice impozitare fiscală şi cvasifiscală cu ocazia măririlor de capital, precum şi a diferitelor formalităţi pe care aceste operaţiuni le pot presupune în statul în care se află sediul. Întrucât activitatea Băncii şi a organelor sale se desfăşoară în condiţiile prevăzute în Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale şi al Băncii Centrale Europene, nu se vor aplica impozite pe cifra de afaceri.

PROTOCOLUL PRIVIND ARTICOLUL 40.3.3
DIN CONSTITUȚIA IRLANDEI

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

AU CONVENIT cu privire la următoarele dispoziții, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene şi la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice:

Nici o dispoziție din tratate, din Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice sau din tratatele şi actele de modificare ori completare a respectivelor tratate nu aduce atingere aplicării în Irlanda a articolului 40.3.3 din Constituția Irlandei.

PROTOCOLUL PRIVIND DISPOZIȚIILE TRANZITORII

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

AVÂND ÎN VEDERE că, pentru a organiza tranziția de la dispozițiile instituționale ale tratatelor aplicabile înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona la cele prevăzute în tratatul menționat anterior, este necesar să se prevadă dispoziții tranzitorii,

AU CONVENIT cu privire la dispozițiile următoare, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene şi la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice:

Articolul 1

În prezentul protocol, cuvântul „tratatele” desemnează Tratatul privind Uniunea Europeană, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene şi Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice.

TITLUL I

DISPOZIȚII PRIVIND

PARLAMENTUL EUROPEAN

Articolul 2

(1) Pentru perioada rămasă din legislatura 2009-2014, începând de la data intrării în vigoare a prezentului articol şi, prin derogare de la articolul 189 al doilea paragraf şi articolul 190 alineatul (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene, precum şi de la articolul 107 al doilea paragraf şi articolul 108 alineatul (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, care erau în vigoare la data alegerilor pentru Parlamentul European din iunie 2009, şi prin derogare de la numărul de locuri prevăzut la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, următoarele 18 locuri se adaugă celor 736 de locuri existente, astfel încât numărul total de membri ai Parlamentului European ajunge la 754, cu titlu provizoriu, până la încheierea legislaturii 2009-2014:

Bulgaria	1	Țările de Jos	1
Spania	4	Austria	2
Franța	2	Polonia	1
Italia	1	Slovenia	1
Letonia	1	Suedia	2
Malta	1	Regatul Unit	1

(2) Prin derogare de la articolul 14 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, statele membre vizate desemnează persoanele care vor ocupa locurile suplimentare prevăzute la alineatul (1), în conformitate cu legislația statelor membre în cauză, cu condiția ca persoanele respective să fie alese prin vot universal direct:

(a) în cadrul unor alegeri organizate ad-hoc în statul membru în cauză, prin vot universal direct, în conformitate cu dispozițiile aplicabile alegerilor pentru Parlamentul European;

(b) prin trimitere la rezultatele alegerilor pentru Parlamentul European din perioada 4-7 iunie 2009; sau

(c) prin desemnarea de către parlamentul național al statului membru vizat, dintre membrii acestuia, a numărului de membri necesari, prin procedura stabilită de fiecare stat membru în parte.

(3) În timp util înainte de alegerile pentru Parlamentul European din 2014, Consiliul European adoptă, în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, o decizie de stabilire a componenței Parlamentului European.

TITLUL II
DISPOZIȚII PRIVIND MAJORITATEA CALIFICATĂ

Articolul 3

(1) În conformitate cu articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană, dispozițiile alineatului menționat şi dispozițiile articolului 238 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, referitoare la definirea majorității calificate în Consiliul European şi în Consiliu, intră în vigoare la 1 noiembrie 2014.

(2) Între 1 noiembrie 2014 şi 31 martie 2017, în cazul în care trebuie adoptată o hotărâre cu majoritate calificată, un membru al Consiliului poate solicita ca această hotărâre să fie adoptată cu o majoritate calificată astfel cum este definită la alineatul (3). În acest caz, se aplică alineatele (3) şi (4).

(3) Până la 31 octombrie 2014, fără a aduce atingere articolului 235 alineatul (1) al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, rămân în vigoare următoarele dispoziții:

Pentru deliberările Consiliului European şi ale Consiliului, care necesită majoritate calificată, voturile membrilor sunt ponderate după cum urmează:

Belgia	12
Bulgaria	10
Republica Cehă	12
Danemarca	7
Germania	29
Estonia	4
Irlanda	7
Grecia	12
Spania	27
Franța	29
Italia	29
Cipru	4
Letonia	4
Lituania	7
Luxemburg	4
Ungaria	12
Malta	3
Țările de Jos	13

Austria	10
Polonia	27
Portugalia	12
România	14
Slovenia	4
Slovacia	7
Finlanda	7
Suedia	10
Regatul Unit	29

Deliberările sunt încheiate în cazul în care întrunesc cel puțin 255 de voturi favorabile exprimate de majoritatea membrilor, în cazul în care, în temeiul tratatelor, acestea trebuie să fie adoptate la propunerea Comisiei. În celelalte cazuri, deliberările sunt încheiate în cazul în care întrunesc cel puțin 255 de voturi favorabile exprimate de cel puțin două treimi dintre membri.

Un membru al Consiliului European sau al Consiliului poate solicita, la adoptarea, cu majoritate calificată, a unui act de către Consiliul European sau de către Consiliu, să se verifice dacă statele membre care constituie majoritatea calificată reprezintă cel puțin 62% din populația totală a Uniunii. În cazul în care se constată că nu este îndeplinită această condiție, actul în cauză nu este adoptat.

(4) Până la 31 octombrie 2014, în cazul în care, în temeiul tratatelor, nu toți membrii Consiliului participă la vot, respectiv în cazurile în care se face trimitere la majoritatea calificată definită în conformitate cu articolul 238 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, majoritatea calificată se defineşte ca fiind aceeaşi proporție de voturi ponderate şi aceeaşi proporție a numărului de membri ai Consiliului, precum şi, dacă este necesar, acelaşi procentaj al populației statelor membre menționate ca şi cele stabilite prin alineatul (3) din prezentul articol.

TITLUL III

DISPOZIŢII PRIVIND

FORMAŢIUNILE CONSILIULUI

Articolul 4

Până la intrarea în vigoare a deciziei menţionate la articolul 16 alineatul (6) primul paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, Consiliul se poate reuni în formaţiunile prevăzute la al doilea şi al treilea paragraf din alineatul menţionat, precum şi în celelalte formaţiuni a căror listă se stabileşte printr-o decizie a Consiliului Afaceri Generale hotărând cu majoritate simplă.

TITLUL IV

DISPOZIŢII PRIVIND COMISIA,

INCLUSIV ÎNALTUL REPREZENTANT AL UNIUNII

PENTRU AFACERI EXTERNE

ŞI POLITICA DE SECURITATE

Articolul 5

Membrii Comisiei care sunt în funcţie la data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona rămân în funcţie până la finalul mandatului lor. Cu toate acestea, la data numirii Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe şi politica de securitate, mandatul membrului care are aceeaşi cetăţenie cu Înaltul Reprezentant se încheie.

TITLUL V

DISPOZIŢII PRIVIND SECRETARUL GENERAL AL CONSILIULUI, ÎNALTUL REPREZENTANT PENTRU POLITICA EXTERNĂ ŞI DE SECURITATE COMUNĂ ŞI SECRETARUL GENERAL ADJUNCT AL CONSILIULUI

Articolul 6

Mandatele secretarului general al Consiliului, Înaltului Reprezentant pentru politica externă şi de securitate comună şi secretarului general adjunct al Consiliului se încheie la data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Consiliul numeşte un secretar general în conformitate cu articolul 240 alineatul (2) din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene.

TITLUL VI

DISPOZIȚII PRIVIND

ORGANELE CONSULTATIVE

Articolul 7

Până la intrarea în vigoare a deciziei menționate la articolul 301 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, repartizarea membrilor în cadrul Comitetului Economic şi Social este următoarea:

Belgia	12	Luxemburg	6
Bulgaria	12	Ungaria	12
Republica Cehă	12	Malta	5
Danemarca	9	Țările de Jos	12
Germania	24	Austria	12
Estonia	7	Polonia	21
Irlanda	9	Portugalia	12
Grecia	12	România	15
Spania	21	Slovenia	7
Franța	24	Slovacia	9
Italia	24	Finlanda	9
Cipru	6	Suedia	12
Letonia	7	Regatul Unit	24
Lituania	9		

Articolul 8

Până la intrarea în vigoare a deciziei menționate la articolul 305 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, repartizarea membrilor în cadrul Comitetului Regiunilor este următoarea:

Belgia	12	Luxemburg	6
Bulgaria	12	Ungaria	12
Republica Cehă	12	Malta	5
Danemarca	9	Țările de Jos	12
Germania	24	Austria	12
Estonia	7	Polonia	21
Irlanda	9	Portugalia	12
Grecia	12	România	15
Spania	21	Slovenia	7
Franța	24	Slovacia	9
Italia	24	Finlanda	9
Cipru	6	Suedia	12
Letonia	7	Regatul Unit	24
Lituania	9		

TITLUL VII

DISPOZIȚII TRANZITORII PRIVIND ACTELE ADOPTATE ÎN TEMEIUL TITLURILOR V ŞI VI DIN TRATATUL PRIVIND UNIUNEA EUROPEANĂ ÎNAINTE DE INTRAREA ÎN VIGOARE A TRATATULUI DE LA LISABONA

Articolul 9

Actele instituțiilor, ale organelor, ale oficiilor sau ale agențiilor Uniunii adoptate în temeiul Tratatului privind Uniunea Europeană, înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, continuă să producă efecte juridice atât timp cât aceste acte nu vor fi fost abrogate, anulate sau modificate în temeiul tratatelor. Aceeaşi dispoziție se aplică şi convențiilor încheiate între statele membre în temeiul Tratatului privind Uniunea Europeană.

Articolul 10

(1) Cu titlul de măsură tranzitorie şi în ceea ce priveşte actele Uniunii în domeniul cooperării polițieneşti şi al cooperării judiciare în materie penală, adoptate înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, la data intrării în vigoare a tratatului menționat, atribuțiile instituțiilor sunt următoarele: atribuțiile Comisiei, în temeiul articolului 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, nu se aplică, iar atribuțiile Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, în versiunea în vigoare înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, rămân neschimbate, inclusiv în cazul în care au fost acceptate în temeiul articolului 35 alineatul (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană menționat.

(2) Modificarea unui act menționat la alineatul (1) determină exercitarea, în ceea ce privește actul modificat pentru acele state membre cărora li se aplică actul respectiv, a atribuțiilor instituțiilor menționate la alineatul respectiv, astfel cum sunt prevăzute în tratate.

(3) În orice caz, măsura tranzitorie prevăzută la alineatul (1) încetează să producă efecte în termen de cinci ani de la data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

(4) Cu cel puțin șase luni înainte de expirarea perioadei de tranziție prevăzute la alineatul (3), Regatul Unit poate notifica Consiliului faptul că nu acceptă, referitor la actele prevăzute la alineatul (1), atribuțiile instituțiilor menționate la alineatul (1) în conformitate cu tratatele. În cazul în care Regatul Unit a efectuat notificarea respectivă, de la data expirării perioadei de tranziție prevăzute la alineatul (3) toate actele menționate la alineatul (1) încetează să i se mai aplice. Prezentul paragraf nu se aplică actelor modificate care sunt aplicabile Regatului Unit în conformitate cu alineatul (2).

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, la propunerea Comisiei, stabilește măsurile tranzitorii necesare și măsurile necesare care decurg din cele de mai sus. Regatul Unit nu participă la adoptarea respectivei decizii. Majoritatea calificată a Consiliului se definește în conformitate cu articolul 238 alineatul (3) litera (a) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, la propunerea Comisiei, poate adopta, de asemenea, o decizie prin care să prevadă că Regatul Unit suportă, după caz, consecinţele financiare directe, care decurg în mod necesar şi inevitabil din încetarea participării sale la acele acte.

(5) La orice dată, ulterior, Regatul Unit poate notifica Consiliului intenţia sa de a participa la acele acte care au încetat să i se aplice în conformitate cu alineatul (4) primul paragraf. În acest caz, se aplică după caz dispoziţiile pertinente din Protocolul privind acquis-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene sau din Protocolul privind poziţia Regatului Unit şi Irlandei cu privire la spaţiul de libertate, securitate şi justiţie. Atribuţiile instituţiilor cu privire la aceste acte sunt cele prevăzute în tratate. Atunci când acţionează în conformitate cu protocoalele respective, instituţiile Uniunii şi Regatul Unit încearcă să restabilească participarea cât mai largă a Regatului Unit la acquis-ul Uniunii referitor la spaţiul de libertate, securitate şi justiţie, fără ca aceasta să afecteze funcţionarea practică a diverselor părţi ale acestora, respectând, totodată, coerenţa lor.

_____